

NIEUWE AVONTUREN



# Lord Raffles

genaamd  
*Raffles*

DE GROTE ONBEKENDE

DE MOORD OP RUPERT SANDHURST

N° 2366



WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)  
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt  
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



# Cord Suster

genaamd  
**RAFFLES**

## DE GROTE ON BEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## De Moord op Rupert Sandhurst

### HOOFDSTUK I

#### EEN CLUBGESPREK

Omstreeks negen uur in de avond liepen twee heren met haastige tred door het fraaiste gedeelte van de Oxfordstreet, een der drukste straten van Londen.

Ofschoon men kon voelen, dat de lente in aantocht was, woei er een koude wind en nu en dan vielen er dikke regendruppels uit de donkere avondhemel.

Beide mannen verhaastten hun stappen nog, blijkbaar met het doel om voor de naderende bui te schuilen.

Het gebouw van de Windsor Club, een der rijkste en schoonste van geheel Londen, en waarvan de leden voor het me-

rendeel tot de adel, de geldaristocratie en de diplomatieke wereld behoorden, bleek hun doel.

— Kom mee, Charles, zei de grootste der twee heren, terwijl hij zijn metgezel in de grote vestibule trok, waar een in livrei gestoken portier in zijn loge zat. Het begint aanstonds te stortregenen; ik ben blij dat wij nog ongeveer droog binnen zijn.

— Waarom zijn wij eigenlijk niet met de auto gegaan, Edward, vroeg de jongste der beide heren.

— In de eerste plaats wil ik Henderson om verschillende redenen rust ge-



ven, en ten tweede was het zulk zacht weder deze namiddag, dat ik er niet toe kon komen, mij in een auto op te sluiten.

De spreker liet zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister dalen, toen hij vervolgde:

— Ik ben nu niet meer de gevaarlijke John Raffles, maar de vice-president van de Windsor-club, lord William Aberdeen, snap je.

— Ik zal het niet vergeten, antwoordde de jonge man even zacht, terwijl er een gultige glimlach om zijn lippen verscheen.

Op dat ogenblik kwam de portier toesnellen.

Hij maakte een korte buiging voor zijn lordschap, die inderdaad niemand anders was dan de veel gezochte Grote Onbekende, en ging de bezoekers voor naar de ruime hall, waar twee in een rode livrei geklede bedienden belast waren met het in ontvangst nemen van het goed der clubleden.

John Raffles, alias lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, ont deden zich van hun overjas en hun hoed en vertoonden zich nu in een modieus gesneden avondtoilet.

Zijne lordschap streek zijn hand even door het grijzende haar en wierp een vluchtige blik in de grote spiegel die een der wanden van de vestiaire bijna geheel bedekte.

Daarop bestegen zij de prachtige monumentale trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de grote conversatiezaal van de club bevond.

Het was er tamelijk druk toen de beide heren arriveerden.

Verscheidene leden stonden op, om de alom gevierde vice-president te gaan begroeten.

Onder hen bevond zich een jonge man met aristocratisch gelaat, dat echter al te zeer de stempel van een niet al te ingetogen leven droeg.

Zijn zwarte ogen lagen diep in de kassen en zijn haar begon reeds merkbaar te dunnen, ofschoon hij nauwelijks vijfen-twintig jaar kon zijn.

Hij was van een tengere lichaamsbouw en liep enigszins gebogen.

Toch maakte zijn gehele verschijning volstrekt geen onaangename indruk.

Integendeel, de jonge graaf van Lincolnshire oefende grote aantrekkingskracht uit op degenen, die met hem in aanraking kwamen.

Hij had veel vrienden, die hem vaak vergezelden op zijn uitgestrekte reizen en naar allerhande plaatsen van vermaak in Londen en op het vasteland.

Toen lord Gordon op de vice-president en diens vriend toetrad, onderbrak hij een gesprek, dat hij voerde met een jonge man van ongeveer gelijke leeftijd, die wel een hoofd boven hem uitstak en wiens gehele gestalte op grote lichaamskracht duidde.

Hij had lichtblond haar en donker blauwe ogen, die zelfbewust en trots in het rond keken.

Deze athleet heette Rupert Sandhurst en stond in geheel Londen bekend om zijn grote rijkdom.

Men zei dat lord Gordon en Rupert Sandhurst onafscheidelijke vrienden waren.

Dit was wellicht een weinig overdreven, maar het was in ieder geval een feit, dat men hen zeer vaak samen zag en dat de schatrijke Sandhurst al de twijfelachtige vermaken deelde van zijn adellijke vriend. Het gerucht liep dat Gordon uitsluitend was aangewezen op de maandelijksse toelage van zijn vader, die echter, naar de boze wereld fluissterde, in de laatste tijd door een ongelukkige speculatie een niet onaanzienlijk gedeelte van zijn fortuin had verloren.

Rupert Sandhurst was het eerste bij Lord William Aberdeen en drukte hem met een geaffecteerd gebaar de hand.

— Het verheugt mij, mylord, dat gij u eindelijk weer eens laat zien, zei hij. Het lijkt mij een eeuwigheid geleden dat gij u in ons midden hebt vertoond.

Raffles had de spreker dezer woorden met een eigenaardige, men zou zeggen, spottende blik aangekeken en zei nu:

— Dringende zaken hielden mij van Londen verwijderd, mijn waarde vriend Sandhurst, maar ik geef u de verzekering dat ik u, nu ik u weer vastheb, niet zo gauw weer zal loslaten.



Hij had bij deze woorden een der lapellen gegrepen van de rok, welke Sandhurst droeg en bewoog deze langzaam heen en weer, terwijl hij zijn vriend Brand een snelle blik toewierp.

Deze knikte bijna onmerkbaar terug. — Is uw transactie in Schotland goed verlopen, mylord? vroeg lord Gordon nu.

— Zo goed als ik maar verlangen kon, mylord, antwoordde Raffles. Ik heb voor enige duizenden ponden een uitgestrekt jachtterrein aangekocht, hetwelk door kenners op minstens het dubbele werd geschat.

— Dan wens ik u geluk. En hebt gij wellicht op uw reis mijn vader ontmoet? Gij weet toch zeker dat hij in Dundee woont?

— Ik heb tot mijn spijt dat genoeg niet gehad, mylord, antwoordde Raffles. Ik ben niet over Dundee gereisd moet gij weten.

— Gij kunt mij dus ook niet zeggen of mijn vader zich gelukkig voelt met zijn jonge vrouw? vroeg de graaf van Lincolnshire glimlachend en op zachte toon, zodat niemand hem kon verstaan, behalve Raffles.

Deze had enigszins verwonderd toegeleuisterd.

— Is uw vader opnieuw in het huwelijk getreden? vroeg hij zacht op belangstellende toon. Daar was mij niets van bekend.

— Ja; hij is pas getrouwd, maar het huwelijk heeft in alle stilte plaats gehad, hernoemde de jonge graaf. Er is om begrijpelijke redenen heel weinig ruchtbaarheid aan gegeven; mijn stiefmoeder scheelt 28 jaar met mijn vader.

— Dat is veel, maar het is voor een Duke William Sutton toch niet te veel, merkte Raffles glimlachend en op hoffelijke toon op.

Hij maakte een korte buiging voor de jonge man en begaf zich naar de tafel, waar men zijn gewone plaats voor hem open gehouden had.

Raffles nam met een snelle blik de aanwezigen op.

Piotseling verhelderde zijn gelaat en zijn ogen kregen een spottende uitdrukking.

Hij maakte een buiging naar een heer, die aan het uiteinde van de tafel gezeten was en wiens uiterlijk op een duidelijke zelfingenomenheid wees.

Hij had een dik opgeblazen gelaat, rode wangen en een rosblonde haardos, die in een dikke krans om zijn kale, glimmende kruin golfde.

Zijn korte vierkante baard was goed onderhouden, en uit zijn gehele houding sprak trots en eigenwaan.

Deze man was Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van de Londense politie en chef van Scotland Yard.

— Het doet mij genoegen, mijnheer Baxter, riep John Raffles, dat ik u weer eens in deze heilige hallen zie. Indien ik mij niet vergis is het geruime tijd geleden, dat wij u hier mochten ontmoeten.

— Ik had zeer drukke zaken, mylord, antwoordde Baxter. Het zal u evenmin onbekend zijn als mij, dat de Londense misdadigers, inbrekers en moordenaars ons handen vol werk geven. En nu spreek ik nog niet van de onvindbare schelm, die duivelse John Raffles, die mij vóór mijn tijd mijn haren heeft doen verliezen.

— Maar gij geeft toch zeker de hoop niet op, dat gevaarlijke heerschap nog eens in handen te krijgen, mijnheer Baxter? vroeg de Grote Onbekende op belangstellende toon.

— Neen, dat doe ik zeker niet, luidde het antwoord, Gij zoudt Phileas Baxter slecht kennen, als gij dat zoudt denken mylord.

De hoofdinspecteur kletste zich met de handpalm op het ronde voorhoofd en vervolgde:

— Zolang ik daar nog een grein verstand heb zitten, mylord, zo lang zal John Raffles zich niet in veiligheid kunnen wanen.

— Dan is het te hopen, dat gij hem gauw met zijn kraag pakt, mijnheer Baxter, zei Raffles vriendelijk.

De hoofdinspecteur van politie keek de spreker enigszins verbluft en met open mond aan.

Het was hem niet al te duidelijk, of hij deze woorden als een compliment, of als 'n sarcasme moest opvatten,



maar vóór hij dit moeilijke vraagstuk had opgelost, was het gesprek reeds algemeen geworden en verdiepten de heren zich in allerlei kwesties, betreffende sport, vrouwen, en de politiek.

John Raffles had dicht bij Rupert Sandhurst plaats genomen en wendde geen oog van de jonge man af.

Van tijd tot tijd wisselde hij een snelle blik met zijn vriend, die op enige afstand van hem zat.

De graaf van Lincolnshire had in de nabijheid van Sandhurst plaats genomen en wisselde van tijd tot tijd op fluisterende toon enige woorden met hem.

Raffles gaf Brand een onmerkbaar wenk.

Deze verliet zijn plaats en schoof zich zonder enig opzien te baren, tot dicht in de nabijheid van de zachtpratende jongelieden.

Ofschoon hij schijnbaar met de grootste aandacht naar het gesprek zijner medeleden luisterde, ontging hem geen woord van hetgeen de beide vrienden met elkaar spraken.

Hij werd ook in het minst niet afgeleid door een sterk gekleurd verhaal, hetwelk Phileas Baxter op dit oogenblik deed, en waarnaar de meeste leden met een meesmulende glimlach luisterden.

John Raffles was de enige, die met een trek van waarlijk volle aandacht op het scherp getekend gelaat als het ware aan de lippen van de hoofdinspecteur hing.

Deze ten hoogste geveild door de attentie waarmede zijn lordschap naar zijn verhaal luisterde, merkte op dit oogenblik op:

— Wat de geheime speelholen van Londen betreft, mylord, ik ben voornemens ook hier met vaste hand in te grijpen en al die gelegenheden zo gauw en grondig mogelijk op te doeken.

— Daarmee zult gij een goed werk

doen, zei Raffles, nu op ongekunsteld ernstige toon. Zij zijn een boos gezwel, dat gij zo snel mogelijk moet uitsnijden.

— Nietwaar, mylord? riep Baxter zegerend uit. Het grote bezwaar is echter om te weten waar zich die geheime speelholen bevinden.

Dadelijk verscheen weer het spottende glimlachje om de lippen van Raffles.

— Inderdaad, mijnheer Baxter, dat is slechts het enige wat u ontbreekt, maar dat is zulk een gering bezwaar, dat een man als gij dat spoedig uit de weg zult weten te ruimen.

Weer wierp Baxter zijn lordschap een min of meer argwanende blik toe, maar het gelaat van de spreker zag er zo onbevvangen en vriendelijk uit, dat hij dadelijk zijn gewone arrogante houding weer aannam en met grote nadruk antwoordde:

— Natuurlijk, mylord. Dat is 't enige wat mij ontbreekt. De rest is simple comme bonjour.

Op dat oogenblik trad een bediende in groene uniform, met gouden tressen op de schouders, aarzelend op lord Gordon toe en fluisterde hem iets in het oor.

De jonge man fronste de wenkbrauwen en beet zich op de lippen.

— Zeg dat zij terugkomen, en dan niet hier, maar aan mijn woning, hoorde Brand hem fluisteren.

— Dat heb ik al gezegd, mylord, maar zij laten mij niet eens uitspreken, herenam de bediende, eveneens fluisterend. Zij zeggen dat zij kabaal zullen maken en...

— Het is goed, bromde de jonge graaf tussen de tanden. Ik zal komen.

Hij wisselde op zachte toon een paar woorden met Rupert Sandhurst, stond op en verliet haastig de conversatiezaal.

Geen enkele van deze bewegingen was aan John Raffles, noch aan Charles Brand ontgaan.



## HOOFDSTUK II

## DE ROULETTE

Het duurde bijna twintig minuten voor Gordon terugkeerde.

Hij trachtte er onbevangen uit te zien, maar zijn gelaat was bleek en nog van moeilijk onderdrukte woede vertrokken.

Hij had zijn zakdoek in de hand, waarmee hij zich blijkbaar zoëven het zweet van het voorhoofd gewist had.

Brand, die achter de stoel van zijn vriend was komen staan, boog zich nu dicht tot hem over en fluisterde hem in het oor:

— Berenleiders natuurlijk.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles. Ga eens met mij mee.

Raffles wisselde nog enkele beleefde woorden met zijn buurman, stond op, stak een sigaret aan en slenterde naar de biljartkamer, waar een stuk of zes leden zich bezig hielden met het edele biljartspel.

Hij bleef even besluiteloos op de drempel staan en verdween toen in de zaal.

Enige ogenblikken later voegde Brand zich bij hem.

Raffles trok hem mee naar de haard in een stil hoekje en begon fluisterend een gesprek.

— Heb je kunnen horen wat zij zeiden? vroeg hij.

— Niet alles, maar toch wel het een en het ander.

— Waar gaat Sandhurst vanavond naar toe? Weet je dat?

— Naar een speelhuis in de York-street.

— Een geheim speelhol natuurlijk?

— Ongetwijfeld.

— Gaat Gordon met hem mee?

— Die heeft er juist op aangedrongen.

— Hebben nog anderen dan jij dat gehoord?

— Ik weet het niet zeker, maar het is niet onmogelijk. Die dikke bierbrouwer Verney zat aan de andere kant naast hem en heeft misschien wel enige

woorden kunnen opvangen. Je weet hoe nieuwsgierig hij is.

— Veel te nieuwsgierig naar mijn zin, bromde Raffles, en hij heeft te veel dubbeltjes ook. Ik zal het een zowel als het andere nog wel eens herzien. Maar nu is het zaak om ons met Sandhurst bezig te houden.

De Grote Onbekende dacht even na en vroeg toen:

— Is alles in het huis aan de Theems-kade in orde?

— Alles. Ik heb er zelf de laatste hand aan gelegd.

— Uitstekend. Dan valt er verder niets meer af te spreken, geloof ik. Weet jij waar dat speelhuis in de York-street te vinden is?

— Dat niet.

— Dan zou een van ons hen dus moeten volgen.

— Nu, dat is niet erg, want als zij er eenmaal zijn, zullen zij er ook wel een poos blijven.

— Die lord Gordon schijnt diep in de schulden te zitten, want het is zo goed als zeker, dat de mensen die hem nu wilden spreken, schuldeisers waren, die zich niet met een kluitje in het riet wilden laten wegzenden.

— Daar behoef je niet aan te twijfelen. Hij zag er uit als een geest toen hij terugkwam.

— Maar zijn vader dan? Die zal hem toch wel steunen? vroeg Raffles.

— In de laatste tijd is dat veel minder geworden, heb ik gehoord, antwoordde Brand. Maar wat kan ons eigenlijk Gordon schelen? Wij hebben het op Sandhurst voorzien.

— Je hebt gelijk, zei Raffles op luchtige toon, terwijl hij opstond en zijn vriend onder de arm nam. Kom, laten wij naar de conversatiezaal terug gaan. Wij mogen hen niet uit het oog verliezen.

De beide vrienden wandelden weer



naar de conversatiezaal terug, waar het gesprek algemeen was.

Hun scherpe blik stelde onmiddellijk vast, dat de dikke bierbrouwer Verney zich in druk gesprek bevond met Gordon en Sandhurst.

— Ik wil er wat onder verwedden, dat hij vraagt of hij mee mag, fluissterde Raffles. Hij is een befaamd speler, die liefst de hele dag, die hij niet aan zijn brouwketels doorbrengt, met de kaarten in de hand zou zitten.

— Zij schijnen er niet veel lust in te hebben, merkte Brand op.

Hij had dit woord nog niet uitgesproken, of er trad opnieuw een bediende binnen met een zilveren blad in de hand, waarop een telegram lag.

De man trad recht op lord Gordon toe en bleef bescheiden voor hem staan.

Langzaam en als met tegenzin nam de jonge graaf het telegram van het blad.

Hij tekende gedachteloos het regu en de kelner verdween.

Nog geruime tijd daarna, stond Gordon nog steeds doodstil, terwijl hij het gesloten telegram zacht tussen duim en middelvinger aan een punt heen en weer liet schommelen.

Maar eindelijk scheen hij zich te bedenken.

Hij ging een paar passen terzijde en opende het gele couvert met een haastige beweging.

Bijna niemand lette hier op, daar het dikwijls voorkwam, dat de leden van de club telegrammen ontvingen.

Maar aan Raffles en Brand ontging niets.

Zij zagen dat de jonge man onder het lezen van het telegram lijkbleek werd, snel naar het voorhoofd greep en met de linkerhand naar een stoel scheen te zoeken.

Hij wankelde op de benen en liep toen voetje voor voetje met gebogen hoofd naar de biljartzaal.

Door de openstaande deur heen zagen Brand en Raffles hoe hij zich op een van de lederen divans liet zinken, het hoofd in de handen verborgen.

Hij las het telegram nog eens over, schudde het hoofd, vouwde het papier

langzaam op en stak het in zijn binnenzak.

Toen hij weer de conversatiezaal binnenkwam, was zijn gelaat nog wel zeer bleek, maar 't vertoonde thans een trek van woeste vastberadenheid.

Hij liep recht op Rupert Sandhurst toe, nam deze onder de arm en zei zo luid, dat velen hem konden verstaan:

— Kom mee, Rupert. Jij hebt een bom duiten. Jij bent de man die ik hebben moet. Ga mee.

— Maar gij laat mij toch niet in de steek, zei de dikke bierbrouwer, terwijl hij achter hen aan dribbelde. Gij hebt zoëven beloofd, dat ik mee kon gaan.

Gordon wendde zich om en zei:

— Nu, als ik het beloofd heb, dan moet ik mijn woord houden. Ga maar mee, maar bereid er u op voor, dat gij vanavond misschien wonderlijke dingen zult zien.

De bierbrouwer keek de spreker met open mond aan en liep op een draffe de beide jonge mannen achterna die haastig het vertrek hadden verlaten.

Raffles en Brand hadden niets van dit toneeltje gemist, ofschoon de sprekers zich op zulk een afstand bevonden, dat zij niet meer konden horen wat er gezegd werd.

De twee jongelieden en Verney waren nauwelijks weg, toen ook Brand en Raffles met enige hoffelijke woorden afscheid namen, tot grote spijt van Baxter, die juist bezig was een geleerd betoog te houden over de beste wijze, waarop men volgens hem de Grote Onbekende in handen zou kunnen krijgen.

De beide vrienden daalden langzaam de trap af, daar zij niet wisten of het drielal de vestiaire reeds verlaten had.

Toen zij enig gerucht hoorden, bogen zij zich over de leuning en zagen juist dat de portier op de deur toesnelde en deze openhield voor lord Gordon, die in gezelschap van Sandhurst en Verney het gebouw verliet.

Zodra de deur was dicht gevallen, kwamen Raffles en Brand verder de trap af en haastten zich naar de vestiaire, waar zij zich hun goed lieten geven, terwijl Raffles de portier opdroeg, dadelijk een taxi te fluiten.



Toen zij de stoep van het gebouw betraden, stond de auto reeds naast het trottoir geparkeerd.

— Yorkstreet, chauffeur, zei Raffles. Zie je kans om het in twintig minuten te doen? Je krijgt twee pond als je de weg in twintig minuten aflegt.

— Stap in, heren, was alles wat de chauffeur antwoordde.

De beide vrienden namen plaats en een ogenblik later startte de chauffeur de motor in de tweede versnelling en reed de auto in snelle vaart door het drukste gedeelte van Londen.

Intussen bracht de eigen auto van Rupert Sandhurst in matige gang de eigenaar en zijn beide metgezellen naar het geheime speelhol in de Yorkstreet.

Gordon scheen in een sombere stemming te zijn, tenminste het gesprek moest gaande worden gehouden tussen Sandhurst en de dikke bierbrouwer, die evenmin als de anderen merkte, dat ongeveer halfweg een huurauto in snelle vaart voorbijsnorde.

De jonge graaf scheen in naargeestige gedachten verdiept te zijn.

Van tijd tot tijd bromde hij iets binnensmonds, beet op zijn nagels en wierp een onrustige blik uit het portier-raam.

De bierbrouwer had Sandhurst reeds een paar malen verbaasd aangekeken met een blik op hun metgezel, maar de jongeman haalde slechts de schouders op en gaf geen antwoord op deze onuitgesproken vraag.

Eindelijk stopte de auto voor een vrij groot huis in de Yorkstreet, dat zeer spaarzaam verlicht was.

De drie mannen stapten uit en Rupert Sandhurst trad op de voordeur toe.

Hij wierp een scherpe blik in het rond als om zich te vergewissen, dat er geen ongewenste toeschouwers in de buurt waren, en klopte toen op eigenaardige wijze op het deurpaneel.

Dit was blijkbaar een afgesproken teken, want even later werd de deur geopend.

Sandhurst mompelde 'n paar woorden met een onzichtbare persoon, die in de donkere gang verborgen bleef en enkele seconden later waren de drie personen

achter de deur van het speelhuis verdwenen.

Zij gingen een tamelijk brede gang door, waarop aan weerszijden enige deuren uitkwamen.

Geen geluid deed zich horen.

De gang was zeer lang en liep op het einde uit op een eikenhouten trap, die in enige wendingen blijkbaar door het gehele huis tot aan de zolder doorliep.

Midden op deze trap bleef de gids van de bezoekers staan.

Verney keek verwonderd rond. Hij zag geen deur en begreep niet, waarom men bleef staan.

Het raadsel zou echter gauw worden opgelost.

De gids pakte een van de ijzeren stangen van de trapleuning in het midden beet, en draaide haar enige slagen rond.

Een krakend geluid werd vernomen en de zijwand van de trap draaide met leuning en al om een onzichtbare stijl.

Een smalle zijgang werd zichtbaar.

De gids draaide een schakelaar om en toen zij de gang waren binnen getreden schoof het leuningstuk weder op zijn plaats.

Deze tweede gang was zeer kort.

Aan het einde bevond zich een kleine deur, waarvoor de gids bleef staan.

Op gedempte toon sprak hij een paar woorden, waarvan Verney niets begreep waarna de deur geopend werd door een deftige knecht in livrei.

De livreibediende herkende de gids en, buigend als een knipmes liet de bediende de bezoekers binnen.

Zij bevonden zich in een kleine kamer, die smaakvol gemeubeld was.

De livreibediende haalde een zonderling gevormde sleutel uit zijn zak, zoals pianostemmers ze wel gebruiken en zette deze in een klein gat in de wand, naast twee hoge en zware deurvleugels.

Hij draaide de sleutel een slag om en dadelijk schoven de vleugels der grote deur geruisloos terzijde.

De bezoekers bevonden zich in de speelzaal.

Om een grote, ronde tafel in 't midden van het weelderig gemeubelde en daghelder verlichte vertrek, zaten een paar do-



zijn spelers, onder wie enkele dames, de meesten in onberispelijk avondtoilet.

Niemand wendde zelf ook maar even het hoofd om, toen de nieuwe bezoekers binnentraden.

Allen waren te zeer verdiept in het tikkend rollen van de kleine ivoren kogel, die reeds zoveel onheil op zijn geweten heeft.

In het midden van de groene tafel zat de croupier voor een grote roulette, die bijna onafgebroken in beweging bleef.

Telkens als de kogel was uitgelopen en de uitslag bekend, schoof hij met een harkje de stapels fiches naar zich toe, om de winst onder de gelukkige spelers te verdelen.

Men hoorde in het ruime vertrek bijna niets anders dan de gedempte stem van de croupier, die onafgebroken riep: faites vos jeux, faites vos jeux, mesdames et messieurs. Rien ne va plus.

Niet zonder enige moeite veroverden de drie bezoekers zich een plaatsje aan de grote tafel.

Lord Gordon, die nog altijd zeer bleek was en met starende ogen niets scheen te zien, haalde een dun stapeltje bankbiljetten en enige goudstukken uit zijn binnenzak, waarvoor hij verschillende gekleurde fiches in ruil kreeg, die hij op een hoopje naast zich neer legde.

— Dat is alles wat ik nog bezit, mompelde hij. Win ik, dan kan alles nog in orde komen, verlies ik echter, dan is alles met mij gedaan.

Verney, die deze woorden gehoord had, achtte het verstandiger om te doen, alsof hij niets had verstaan.

De dikke bierbrouwer had een grote stapel fiches naast zich neergelegd en was zodanig in het spel verdiept dat hij geen acht meer sloeg op hetgeen er vlak naast hem voorviel.

Rupert Sandhurst had eveneens een klein vermogen aan ivoren fiches naast zich neergelegd en gauw was ook diens aandacht alleen gericht op het kleine, tikkende ivoren kogeltje.

Uren verliepen.

Nu eens won lord John Gordon, dan weer verloor hij.

En telkens ging het om zeer hoge

bedragen.

Op een gegeven ogenblik had hij bijna twintig duizend pond aan fiches op een grote stapel naast zich liggen.

De andere spelers begonnen reeds onder elkaar te fluisteren en wezen elkaar op de buitengewoon gelukkige speler, die blijkbaar van plan was de bank te doen springen.

De jonge man was zo dom, te menen, te kunnen bouwen op de wispelturige vrouwe Fortuna.

Met een koortsachtige gloed in zijn donkere ogen speelde hij door.

Eentonig klonk de stem van de croupier, die blijkbaar verstoken was van alles dat op een hart gelijkt en onverschillig telkens de woorden herhaalde: faites vos jeux, rien ne va plus.

Eensklaps ging er een schok door het lichaam van de jonge graaf.

Hij had vijfhonderd pond ingezet en toen de ivoren kogel was uitgelopen, harkte de croupier met een stereotiep gebaar dit bedrag naar zich toe; lord Gordon had verloren.

Verney, die naast hem zat, stootte hem aan en fluisterde hem zacht in:

— Houd er nu mee op, Gordon, ziet gij niet dat de kans keert. Stel u tevreden met het fortuin dat gij gewonnen hebt.

Indien de jonge man naar deze woorden geluisterd had, zou hem veel ellende bespaard zijn gebleven, maar hij stiet de dikke hand weg, welke de bierbrouwer kalmerend op zijn arm had gelegd en schudde koppig het hoofd.

— Ik moet meer hebben, siste hij tussen de tanden.

Verney haalde de schouders op en bemoeide zich dan niet meer met hem.

De jonge graaf zette nogmaals vijf honderd pond, en weer verloor hij.

Vijf maal achtereen zette hij op zwart en vijf maal achtereen won rood.

De zesde keer zette hij duizend pond op rood; de kans keerde en het kogeltje bleef op zwart liggen.

Met sidderende hand wiste de jonge speler zich het klamme voorhoofd af.

Zijn ogen schitterden koortsachtig en zijn tanden klapperden.

Het bedrag dat naast hem had gele-



gen, was in tien minuten tijds reeds met de helft verminderd.

Een grote klok in het vertrek liet juist langzaam twaalf slagen horen, toen John Gordon met bevende hand opnieuw duizend pond op een der noodlottige vakken schoof.

De kogel van de roulette draaide...

De croupier harkte met een gelaat, dat als uit steen gehouwen scheen, de duizend pond sterling naar zich toe.

De jonge graaf liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Er was een gesuis in zijn hoofd en de kamer scheen met hem in het rond te draaien.

Het was hem als zag hij achter de croupier een vage gedaante staan, in lichte sluiers gehuld, die hem met grote zwarte ogen doorborend aanstaarde, en met uitgestrekte vinger op de roulette wees.

Hij wilde opstaan, maar een geheimzinnige macht scheen hem op zijn stoel te drukken.

Bijna zonder te weten wat hij deed, schoof hij alles wat hem nog restte met een machinaal gebaar op het rode vakje.

De stem van de croupier klonk hem in de oren als de bazuin van het laatste oordeel.

Met starende blik volgde Gordon de omloop van het kogeltje.

Eindelijk na een tijd, die hem eeuwen scheen te duren, stond het draaibord stil.

Het kogeltje lag in een zwart hokje.

De jonge graaf slaakte een doffe

kreet en bracht de hand aan het voorhoofd.

Hij was straatarm.

Hij liet zijn verwilderde blikken over de tafel dwalen.

Aan zijn rechterhand was de dikke bierbrouwer nog steeds onvermoeid aan het spelen onverschillig voor verlies of winst.

Nogmaals wierp Gordon een blik op de geldstapel die zijn vriend gewonnen had en greep toen deze ruw bij de arm.

— Ga mee zei hij kortaf.

— Nu al? 't Is pas twaalf uur, wierp Sandhurst tegen.

— Ga mee, zeg ik je. Als ik hier nog langer blijf word ik gek. Ik heb alles verloren.

Sandhurst wierp een blik op het gelaat van zijn vriend, en dat scheen hem tot andere gedachten te brengen.

Hij begon snel de bankbiljetten en het goud in zijn zakken te stoppen en zei op kalmerende toon:

— Goed, goed. Dan zullen wij gaan. Trek het je maar niet zo eng aan, je vader zal je het verlies wel vergoeden.

— Mijn vader zeg je? herhaalde Gordon, terwijl hij een kort lachje uitstiet. O, zeker, mijn vader zal mij het bedrag zeker wel weer teruggeven. Ha, ha, ha.

Het spel werd even onderbroken en de spelers keken de beide vertrekkende jongelieden na.

Verney schudde het hoofd en mompelde:

— Zulke jonge broekjes moest men de toegang verbieden. Zij kunnen niet tegen hun verlies.

### HOOFDSTUK III

#### DE HINDERLAAG

De beide vrienden werden met dezelfde voorzichtigheidsmaatregelen weer naar de voordeur geleid.

Sandhurst drukte de diep buigende portier een pond sterling als fooi in de hand en daarop stonden zij op straat.

Lord Gordon keek als verwezen om

zich heen en mompelde enige onverstanebare woorden.

Sandhurst stelde voor nog gauw een borrel te vatten, « a quick one » zoals de Engelsman dat noemt.

John Gordon antwoordde niet.

Hij liep zo snel, dat zijn vriend hem



bijna niet kon bijhouden.

Maar al gauw bleef hij staan, stak Sandhurst de hand toe en zei op doffe toon:

— Ik ben niet in de ware stemming om van je gezelschap te genieten, Rupert, ga maar alleen naar huis. Of ga ergens anders heen, waar je wilt. Ik ga naar de Olympiabar in de Oxfordstreet. Als je mij daar over een paar uur wilt komen halen, dan is mijn stemming misschien wat verbeterd.

Hij zei dit laatste met een zonderlinge klank in zijn stem, die Sandhurst verbaasd deed opkijken.

Daar hij zich echter volstrekt niet de aangewezen persoon achtte om wanhopige mensen te troosten, zo nam hij haastig de hem toegestoken hand aan en zei:

— Goed; laten we dat voor afgesproken houden. Ik weet zeker, dat je over een paar uur je verlies al weer te boven zult zijn.

Rupert Sandhurst keek in het rond in de hoop een ledige taxi te ontdekken.

Juist kwam er een aanrijden, die vlak bij hem stopte.

— Auto, mijnheer? klonk de schorre stem van de chauffeur, die aan zijn pet tikte en blijkbaar een van die eigenaars van huurauto's was, die er een beroep van maken jonge lieden van en naar de verdachte buurten van Londen te rijden.

Rupert Sandhurst wierp een blik op de auto en zei:

— Wat een grote wagen, chauffeur.

— Ja, mijnheer, luidde het antwoord; overgenomen van een rijk heerschap. Het was een koopje.

— Windsor Club in Oxfordstreet, chauffeur, zei Sandhurst.

— Yes sir, antwoordde de chauffeur.

Sandhurst stapte in en de auto zette zich in beweging via Jamesstreet, langs het Victoriamonument en door het Green Park naar Piccadilly en sloeg daarop de New Bondstreet in.

Sandhurst had lusteloos uit 't raampje naar buiten gekoken.

Hij voelde zich zonderling gedrukt, hetgeen hem te meer verwonderde, daar

hij alle reden had om tevreden te zijn, daar hij een aanzienlijk fortuin met spelen had gewonnen.

— Ik begrijp niet wat mij scheelt, mompelde hij, terwijl hij de hand naar het hoofd bracht. Ik gevoel zulk een zonderlinge drukking op het hoofd, misschien is het hier wat benauwd in de wagen.

Hij wreef nogmaals met de hand over het voorhoofd; er scheen hem een nevel voor de ogen te komen; hij wilde opstaan en een chauffeur waarschuwen.

Voor hij bewusteloos achterover op de bank zonk, zag hij nog vaag hoe een man, geheel in het zwart en met een zwart masker voor het gelaat naast hem op de bank plaats nam.

Toen spreidde zich een diepe bewusteloosheid over Rupert Sandhurst uit.

Hoe lang deze staat van bewusteloosheid duurde, zou hij nooit hebben kunnen zeggen, maar toen hij weer bij kwam, bevond hij zich in een vrij goed gemeubeld vertrek, hetwelk door een elektrische lamp helder verlicht werd.

Hij wreef zich de ogen uit, keek verbaasd om zich heen, betastte zijn ledematen en bemerkte dat hij nergens gewond was.

Hij stond op van de stoel, waarop hij gezeten had en keek het vertrek in het rond.

Het had slechts één deur, die echter op slot was, zoals hij bemerkte, toen hij trachtte de kruk om te draaien.

Voor het enige raam hing een dik gordijn, dat hij open trok.

Op enige afstand zag hij het water van deze rivier glinsteren.

— Droom ik nu, of ben ik wakker, mompelde hij in zich zelf.

Ik weet zeker, dat ik volmaakt nuchter was toen ik in die taxi stapte. Maar ja, nu herinner ik mij, ik werd plotseling door een zonderling zwaar gevoel in het hoofd aangegrepen... toen kwam er een wolk voor mijn ogen en toen zag ik een man, geheel in het zwart gekleed...

Met een kreet van woede viel Sandhurst zich zelf in de rede.

Hij stak de handen in zijn binnenzak en trok ze laag weer terug.



— Vervloekt, schreeuwde hij. Ik ben bestolen. Ik ben het slachtoffer van een laaghartige aanslag geworden.

Snel doorzocht hij zijn andere zakken.

In de rechterzak vond hij zijn portefeuille terug.

Toen hij deze opende, zag hij tot zijn verbazing, dat zij nog een groot bedrag aan bankpapier bevatte.

— Zouden de schurken die biljetten over het hoofd hebben gezien? mompelde hij. Maar neen, ik bedenk daar dat er in de portefeuille een lijstje zat met de cijfers van de bankbiljetten. De dieven dachten waarschijnlijk, dat er nog zulk een lijstje bij de bank zou berusten, zodat zij niet in staat zouden zijn de biljetten te verzilveren. Mijn horloge heb ik nog, en ook mijn ringen. Maar de bankbiljetten die ik vanavond gewonnen heb en al het goudgeld ben ik kwijt. Ruim twintig duizend pond sterling. Het is om je haren uit 't hoofd te rukken en hoe kom ik hier weg? Zou ik het venster inslaan en om hulp roepen?

Hij wilde nogmaals op het venster toetreden, toen zijn oog op een vel papier viel, dat midden op de tafel lag.

Hij nam het op en las met stijgende woede:

«Mijnheer Rupert Sandhurst. Gij zijt een zeer vermogend man. Naar mijn bescheiden mening zijt gij zelfs veel te rijk. Gij zult u er daarom in moeten schikken, als ik het mijn plicht acht u te ontdoen van een gedeelte van uw rijkdom. Misschien is u dit avontuur een goede les, om voortaan geen huurauto's meer te nemen die een weinig buiten het gewone model vallen. Allicht verbergen zij

Uw onderdanige dienaar  
JOHN RAFFLES.»

Sandhurst liet het briefje uit zijn handen vallen.

— Ook ik ben dus het slachtoffer geworden van de Grote Onbekende, mompelde hij op hese toon. Van diezelfde Grote Onbekende, waarover die ezel van een Baxter vanavond zo luchtig sprak, alsof hij hem reeds in zijn macht had.

Hij nam het papier nogmaals op en

zag nu dat het een postscriptum bevatte, hetwelk als volgt luidde:

«De sleutel van de deur vindt gij in de onderste lade van het dressoir, dat in een der hoeken van de kamer staat. Ik heb die sleutel daar verborgen, opdat gij niet hals over kop zoudt vertrekken, zonder te weten wie de eer had u hedennacht te mogen bestelen.»

Weer wilde Sandhurst het briefje weggooien, toen hij zich bedacht en het in zijn zak stak.

— Misschien heeft het toch nog enige waarde voor de rechercheur, mompelde hij, terwijl hij naar het dressoir toeliep, de onderste lade opende en er de sleutel uithaalde.

Hij trok zijn overjas aan, die over een stoelleuning hing, zette zijn hoed op, opende de deur en bevond zich nu in een smalle gang, aan het eind waarvan een trap naar de benedenverdieping voerde.

Voorzichtig daalde Sandhurst de trap af, en groot was zijn verbazing, toen hij, in de vestibule gekomen, de conciërge van het huis in zijn loge kalm een pijp zag roken.

Hij meende zijn ogen niet te kunnen geloven en trad haastig op de man toe.

— Bent u de portier van dit huis? vroeg hij, terwijl hij de man strak aankeek.

— Om u te dienen, mijnheer, zei hij terwijl hij opstond en aan zijn kalotje tikte. Sedert twaalf jaren.

— Wie wonen er op de derde verdieping? vroeg Sandhurst, wiens verbazing met de minuut toenam.

— Er heeft lange tijd een kunstschilders echtpaar gewoond, mijnheer. Maar gisteren zijn er nieuwe huurders in gekomen.

— Weet gij hun naam niet? vroeg de jonge man.

— Jawel mijnheer, antwoordde de verbaasde man. Brown en White heten zij.

— Brown en White, herhaalde Sandhurst woedend. Vervloekt, zij hadden evengoed kunnen zeggen, dat zij Black en Green heetten. Zij hebben u natuurlijk een valse naam opgegeven. Noemden



zij hun beroep niet?

— Ja, antwoordde de verblufte portier, die nu ook blijkbaar begon in te zien, dat er iets niet in orde was. Zij zeiden dat zij behoorden bij het nieuwe operettegezelschap, dat thans in het « Hypodrome » optreedt.

— En hebt u dan in het geheel geen onderzoek gedaan of hun opgaven wel juist waren?

— Waarom zou ik dat gedaan hebben, mijnheer, riep de portier verontwaardigd uit. Zij hebben mij behoorlijk twee weken huur vooruit betaald en een goede fooi gegeven. Hun goed zou morgen gebracht worden.

— Zo, bromde Sandhurst. Maar zeg mij eens, of gij in het geheel niet gezien hebt, hoe ik hier vanavond ben binnengekomen?

— Natuurlijk heb ik dat gezien, mijnheer, antwoordde de man doodbedaard.

— Wel alle duivels, schreeuwde de jongeman nu ten toppunt van woede. Spreek ik met een gek? Vondt gij het dan niet vreemd, dat een man met een zwart masker en een chauffeur een geheel bewusteloze man hier binnen droegen?

— Zwart masker? Chauffeur? Bewusteloos? vroeg de portier, terwijl hij een stap achteruit deed en Rupert Sandhurst met verschrikte ogen aankeek, als vreesde hij op zijn beurt met een krankzinnige te doen te hebben. Ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer.

De jonge man streek de hand over het voorhoofd en moest op de bank gaan zitten om zijn verbazing, zijn toorn en zijn opwinding te doen bedaren.

Enkele minuten gingen voorbij, zonder dat een van beiden een woord sprak.

Toen dwong Sandhurst zich met alle wilskracht die in hem was tot kalmte, hij stond op, wendde zich weer tot de portier en zei op afgemeten toon:

— Ben ik hier vanavond binnen gekomen, ja of neen?

— Ja, mijnheer.

— Werd ik gedragen?

— Hoe komt gij daar bij, mijnheer? Gij hebt gelopen, juist zoals gij op het ogenblik loopt.

— Dat is sterk, mompelde Sandhurst.

— En heb ik gesproken ook? vervolgde hij luid.

— Neen, dat niet; mijnheer Brown voerde bijna uitsluitend het woord.

— En droeg hij geen masker?

— Neen, mijnheer; dat zou ik zeker gezien hebben.

— En de chauffeur?

— Ik heb in het geheel geen chauffeur gezien.

— Stond er dan geen auto voor de deur?

— In het geheel niet, mijnheer.

— Merkwaardig, mompelde Sandhurst.

Hij twijfelde er aan of hij wel goed wakker was en vroeg langzaam:

— Wie was dan die tweede heer, die met mij hier binnenkwam?

— Dat was mijnheer White.

— Ach zo, antwoordde Sandhurst alsof hij er nu alles van begreep. Maar inderdaad was de zaak zo volkomen duister voor hem, dat hij het nutteloze er van inzag de portier nog verder te ondervragen.

Hij vroeg slechts:

— Hebben zij niet met u gepraat, toen zij binnenkwamen?

— Zij zeiden dat zij een vriend hadden medegebracht, met wie zij nog wat hadden te bespreken.

— Maar hebt gij het dan niet vreemd gevonden, dat zij tweeën alleen heen gingen?

De portier keek de spreker suffig aan en herhaalde toonloos:

— Heengingen, mijnheer? Zij zijn niet heen gegaan. Zij moeten nog boven zitten.

— Zijn ze je dus niet gepasseerd?

— Neen. Niemand.

— Ben je hier niet weggeweest?

— Ik heb de hele avond geen voet buiten mijn loge gezet.

— Daar houdt alles bij op, stamelde Sandhurst. Maar plotseling sloeg hij zich zelf voor het voorhoofd en riep uit:

— Ezel, die ik ben. Dat had ik toch zelf moeten bedenken. Als zij de sleutel van een gesloten deur in een lade leggen, dan kunnen zij toch onmogelijk door die deur zijn heengegaan.



— Maar wat is er dan toch eigenlijk gebeurd, mijnheer? riep de portier uit, die bevreesd begon te worden.

— Wat er gebeurd is,uffert. Ik ben voor twintig duizend pond sterling bestolen. Dat is er gebeurd.

— Hier in mijn huis, mijnheer? riep de portier uit, terwijl zijn benen begonnen te trillen.

— Ja, hier in jouw huis. En ik zou wel eens willen weten, hoe de dieven uit die dichte kamer zijn gekomen.

— Dat zullen wij aanstonds gaan zien, mijnheer, riep de portier heldhaftig uit.

Hij riep zijn vrouw, gelastte haar op de deur te passen, greep een oud roestig ruiterspistol, dat aan een haak aan de wand hing en snelde de trap op, gevolgd door Sandhurst.

Het eerst gingen zij naar het raam toe. Dit was echter door een spanjolet van binnen gesloten en als de dieven daardoor ontkomen waren, zouden zij zich zeker de moeite niet hebben gegeven met behulp van een ijzerdraad of iets dergelijks de spanjolet van buiten weer om te draaien.

— Dan moeten zij door de schoorsteen zijn ontkomen, riep de portier uit.

Hij snelde naar de zeer brede schoorsteen en hield de blaker erin omhoog, waarvan hij zich voorzien had.

— Ik zie het uiteinde van een touwladder, mijnheer, riep hij opgewonden.

— Maar wat duivel. Dan moeten zij die ladder toch van te voren hebben aangebracht, riep Sandhurst.

— Dat is helemaal niet onmogelijk voor handige dieven, mijnheer. Het huis hiernaast is onbewoond en zij kunnen, bijvoorbeeld, reeds gisteren door zich als schoorsteenvegers of loodgieters voor te doen, die touwladder door de wijde rookgang hebben laten afzakken.

Sandhurst liet zich als verpletterd op een stoel zakken.

Maar hij stond spoedig op, knoopte zijn jas dicht, drukte zijn hoed op het hoofd en liep zo snel hij kon de trappen af.

Hij rende door de vestibule naar de voordeur en was reeds lang verdwenen, toen de portier hijgend en blazend halfweg de trap was gekomen.

Zodra hij buiten was, riep Sandhurst een taxi aan.

De schrik zat er zo bij hem in, dat hij zich deugdelijk vergewiste van het nummer en de auto zelfs van binnen inspecteerde, voor hij er in stapte, tot grote verbazing van de chauffeur.

Daarop beval hij kortaf:

— Olympia Bar.

## HOOFDSTUK IV

### DE MOORD

De volgende dag omstreeks negen uur zaten Raffles en Brand aan de ontbijt-tafel in de eetkamer van hun huis aan de Cromwellstreet.

Op beider gelaat lag een uitdrukking van voldoening en opgewektheid.

Brand hief zijn kop thee op en zei gekscherend tot zijn vriend:

— Op het welzijn van de bedenker van het plan, dat gisteren zo uitnemend geslaagd is.

— Op het welzijn van de man, die de bedenker bij de uitvoering van het plan zo uitnemend terzijde heeft gestaan.

— Hoeveel heb je hem zowat gela-

ten? vroeg Brand.

— Bijna achthonderd pond.

— Dat is nogal veel, zei Brand met enige afkeuring in zijn stem.

— Het speelt mij genoeg, want hij had ook deze achthonderd pond best kunnen missen, maar ik vreesde, dat de nummers misschien bekend zouden zijn.

— Ik zou wel graag tegenwoordig zijn geweest bij het gesprek, dat ongetwijfeld tussen onze brave portier en Rupert Sandhurst heeft plaats gehad, vervolgde Brand vrolijk.

— Ja, dat moet hoogst belangwekkend zijn geweest, zei Raffles glimla-



chend. Ik kan mij voorstellen, hoe Sandhurst de heren Brown en White naar de duivel zal hebben gewenst.

— Staat er niets over in de ochtendbladen? vroeg Raffles, terwijl hij naar een stapel couranten wees, die naast Brand op tafel waren neergelegd.

— Ik heb onze kritieken nog niet nagelezen, antwoordde Brand gekshekend, maar wij zullen er aanstonds aan beginnen.

Terwijl zij het ontbijt alle eer aandeden, begon Brand de bladen van de kruisbanden te ontdoen.

Het waren de «Times», de «Daily Mail», de «Daily Express», en enkele andere grote bladen.

Brand sloeg de «Times» op en begon de kolommen van het Gemengd Nieuws door te lezen.

Een ogenblik heerste er stilte in het vertrek.

Door het geopende raam dat op de tuin uitzag, drong geen ander geluid binnen, dan het getjilp van de vogels, die in de bomen van het park nestelden.

Plotseling slaakte Brand een gesmoorde kreet.

Raffles keek verwonderd van zijn bord op en keek de jongeman onderzoekend aan.

— Wat zie je bleek, Charles, riep hij uit.

— Geen wonder. Hier staat dat Rupert Sandhurst dood is.

Met een slag viel het mes, dat Raffles in de hand hield, op zijn bord neer.

Hij staarde Brand met open mond aan en herhaalde hees:

— Dood?

— Ja, vermoord.

— Ontzettend, riep Raffles uit. Wanneer kan dat gebeurd zijn.

— Nu, dat is wel ongeveer uit te rekenen, dunkt mij, antwoordde Brand. Nadat hij ontwaakt was uit zijn bewusteloosheid, waarin wij hem gedompeld hadden, maar die hem het volle gebruik zijner ledematen liet, als men hem enkel ondersteunde, heeft hij zich waarschijnlijk weer naar zijn vriend John Gordon begeven.

— Maar dat moet dan op zijn vroegst

om twee uur in de nacht zijn geweest.

De beide vrienden keken elkander even aan, toen hernam Raffles.

— Ik hoop Charles, dat deze misdaad niet het noodlottig uitvloeisel is van onze onderneming van deze nacht, dat zou ik ellendig vinden. Lees gauw eens het verslag voor, wat ik je verzoeken mag.

Terwijl hij zich tot luisteren zette, nam Brand het grote City-blad op en begon met vaste, heldere stem te lezen:

«Een opzienbarende moord.

Wederom is in de hoofdstad en nog wel in het hartje van Londen, een afschuwelijke misdaad gepleegd, waarvan, de dader, naar onze mening wel spoedig in handen der politie zal zijn. De naam van de vermoorde luidt Rupert Sandhurst, een zoon van de welbekende schatrijke mijneigenaar, die zelf eveneens zeer gefortuneerd was. Het lijk is, na vervoerd te zijn naar een politiepouhuis, herkend door een aantal vrienden van de verslagene. De politie heeft de gangen van het slachtoffer tot gisteravond tamelijk goed kunnen volgen, maar tot dusverre ontbreekt er toch een schakel. Wat de verslagene van ongeveer twaalf tot twee uren heeft uitgericht, is niet bekend. Men weet slechts dat hij in de vooravond met twee zijner vrienden, Lord John Gordon, graaf van Lincolnshire en de heer James Verney een speelhuis in de Yorkstreet heeft bezocht. Het is evenzeer bekend dat lord Gordon daar een aanzienlijk bedrag verloren heeft terwijl integendeel de vermoorde 'n groot fortuin won. Omstreeks middernacht verlieten Gordon en Sandhurst het speelhuis terwijl de heer Verney achter bleef. Omstreeks halfeen trad Gordon de Olympiabar binnen zoals de eigenaar van deze gelegenheid en verschillende kelners hebben getuigd. Juist toen hij wilde vertrekken tegen twee uur in de nacht kwam Rupert Sandhurst de bar binnen. De jonge man ging naar zijn vriend toe en onderhield zich opgewonden met hem. Hij dronk een paar glazen whisky hetgeen hem enigszins scheen te kalmeren. In tamelijk opgewekte stemming verlieten beide heren de bar, Omstreeks een uur la-



ter werd het lijk van Rupert Sandhurst gevonden dicht bij de grote vijver van het St. James Park op het soort schier-eiland tegenover het Gouvernementsgebouw in Downingstreet hetwelk bijna geheel door het water van de vijver is omringd op een kleine landtong na. Surveillerende politieagenten vonden het lichaam op de buik liggen dicht bij een zware eik. Het hoofd vertoonde een diepe wonde blijkbaar met een stomp zwaar voorwerp toegebracht. Ook terzijde van het gelaat even onder de slaap bevond zich een zeer zware verwonding, die volgens het oordeel van de gerechtsdokter, op zichzelf reeds dodelijk moet zijn geweest. Bij het licht van hun lantaarns zagen de agenten dadelijk, dat hier geen hulp meer zou baten. Zij keerden het lichaam om, en merkten nu, dat de rechterhand stijf was dichtgeklemd. Zij openden de hand niet zonder moeite en constateerden dat zij een grote, fraai gesneden gitten knoop bevatte, van een vrij eigenaardig model. Men geloofde dat het de politie niet moeilijk zal vallen met behulp van dit stuk van overtuiging, er spoedig in te slagen, de dader in handen te krijgen, wiens naam wij thans nog niet zullen noemen om alle nodeloze opspraak te vermijden.

Wij kunnen slechts mededelen, dat de heer James Verney reeds door de rechtercommissaris is verhoord en een zeer bezwarende getuigenis heeft afgelegd voor een persoon, wiens arrestatie ieder ogenblik te verwachten is. Wij zullen niet nalaten naar gewoonte de lezers op de hoogte te houden van het verloop van het onderzoek in deze tragische gebeurtenis, waarbij wellicht de eer van een adellijke naam op het spel staat ».

Brand liet het blad langzaam uit zijn hand zakken en keek Raffles onderzoekend aan.

Deze slaakte een diepe zucht, als voelde hij zich van een zware last bevrijd en zei:

— Voor een ding dank ik de hemel. Wij hebben part noch deel aan zijn dood.

— Hoe dat zo?

— Wel de ongelukkige had natuurlijk een afspraak met de graaf van Lin-

colnshire en zal zich daaraan gehouden hebben, ondanks hetgeen wij hem hebben doen ondergaan.

— Je hebt gelijk, riep Brand uit.

— Waar is die Olympia-bar ergens? vroeg Raffles.

— Aan de Knights Bridge in het verlengde van Picadilly.

— En Rupert Sandhurst woonde, als ik mij niet vergis, in de Tempelstreet.

— Precies.

— Nu, dan moet de moord gepleegd zijn terwijl Sandhurst zich van de bar op weg bevond naar zijn huis.

— En de gitten knoop, vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend vol spanning aanzag.

— Wel, wij zullen tot nader order aan moeten nemen, dat deze afkomstig was van het goed van de moordenaar.

— Er worden niet veel gitten knopen gedragen, is het wel?

— Nooit anders dan aan een rok, of aan een rokvest.

— De moord zou dus gepleegd moeten zijn door een man in avondtoilet?

— Dat moeten wij tenminste aannemen, alweer onder voorbehoud.

— Denk je dat de misdaad gepleegd kan zijn door een van de spelers in het speelhuis.

— Dat acht ik zelfs zeer waarschijnlijk.

— Heb je er soms op gelet, wie daar gitten knopen aan rok of vest droeg?

— Ik let steeds op zulke dingen, dat weet je wel.

— Welnu?

— Welnu, er waren slechts drie heren die een vest droegen, waarvan de knopen van git waren. Dat was jij, dat was James Verney en dat was John Gordon. Er trad een drukkende stilte in.

— Geloof je dat Verney het gedaan kan hebben? vroeg Brand eindelijk fluisterend.

— Dat komt mij hoogst onwaarschijnlijk voor, antwoordde Raffles. Die dikke bierbrouwer acht ik tot alles in staat, maar zeker geen moord.

Brand nam het blad nogmaals ter hand en zei toen:

— De dodelijke wonde moet zijn toegebracht met een zwaar, stomp voor-



werp, staat hier; acht jij het mogelijk, dat de dader zulk een voorwerp bij zich heeft gehad?

— Volstrekt onmogelijk is het niet, ofschoon ik moet toegeven, dat dan de moord met voorbedachte rade gepleegd moet zijn, en dat is te vreselijk om te kunnen geloven.

— Maar we zijn het er over eens, dat de moordenaar van Rupert Sandhurst niemand anders kan zijn dan...

— Dan lord Gordon, vulde Raffles met ernstige stem de zin aan. Maar onder voorbehoud, Charles, onder streng voorbehoud.

## HOOFDSTUK V

### COMBINATIES

Toen Raffles en Brand twee uur later gereed stonden om een wandeling door de City te maken, beseften beiden, dat al die tijd hun geest zich met niets anders had bezig gehouden dan met de misdaad in het St. James Park.

Raffles had weinig gesproken, maar Brand had duidelijk gezien, dat de hersenen van zijn vriend met wonderlijke snelheid werkten en dat hij verschillende mogelijkheden overwoog en verwierp, om weer andere onder het oog te nemen.

Geruime tijd wandelden zij door de drukke straten, zonder dat zij veel met elkander spraken, tot hun aandacht werd getrokken door een jongen, die met extra-edities van de « Times », roepend de straat langs holde.

— Koop eens een nummer, Charles, verzocht Raffles.

Brand hield de jongen aan en kocht een nummer van de « Times ».

Het was slechts aan een zijde bedrukt, en bevatte behalve de beursberichten en belangrijke politieke mededelingen uit het buitenland slechts deze korte aankondiging:

« De moord in het St. James Park

Wij zijn in staat mede te delen, dat hedenochtend lord John Gordon, graaf van Lincolnshire in zijn woning gearresteerd is, als verdacht van de moord op Rupert Sandhurst, met wien hij het laatst gezien is. »

De beide vrienden hadden het korte berichtje gezamenlijk gelezen en keken nu elkander zwijsend aan.

Raffles floot zacht tussen de tanden, vouwde het blad op en stak het in zijn zak.

Zwijgend zetten de beide vrienden daarna hun wandeling nog enige tijd voort, tot zij het Hotel Cecil bereikten.

Zij gingen door de grote eetzaal naar het ruime terras, dat op de Theems uitziet, en bestelden daar een eenvoudige lunch.

— En zeg mij nu eens wat je van de zaak denkt, Edward, vroeg Brand eindelijk. Heb je je een mening gevormd?

— Het is moeilijk zich een vaste mening te vormen, aan de hand van de weinige dingen die ik weet, amice, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar mij dunkt dat in ieder geval vastgesteld moet zijn, dat de gitten knoop aan Lord Gordon toebehoort,

— Waarom denk je dat?

— Wel, zij zullen hem toch wel in verband met die vondst gearresteerd hebben, riep de jongen man uit.

— Ja, dat moet wel, hernam Raffles peinzend. Maar ik heb in de « Times » niets gelezen van geld of sieraden die ontvreemd zijn.

— Misschien hebben zij dat wel verzwegen om de nasporingen der politie niet te belemmeren, opperde Brand.

— Dat is mogelijk, antwoordde Raffles. Ik zou dat echter graag zeker willen weten, want daar komt natuurlijk heel wat op aan.

— Je wilt je dus met de zaak bemoeien?

— Dat spreekt vanzelf. Wij zijn er



immers zijdelings tamelijk nauw bij betrokken. Men kan immers nooit weten, wat er bij een nauwkeurig onderzoek van de politie al zo aan de dag komt.

— Zou Sandhurst gelegenheid hebben gehad aan de politie mededeling te doen van zijn avontuur tussen twaalf en twee uur.

— Dat geloof ik haast niet. Ik geloof eerder dat hij recht door naar de Olympia-bar is gegaan, en geen gelegenheid heeft gehad de politie in te lichten.

— Er staat tenminste niets van in de krant, merkte Brand op, er even later aan toevoegend:

— Het ergste is, dat letterlijk alles tegen Gordon spreekt. Hij was ten einde raad, omdat hij al zijn geld verloren had, hij stak diep in de schulden, hij was er getuige van dat Rupert Sandhurst een enorm bedrag won, en het lijkt geen twijfel, of de knoop die men in de krampachtig gesloten vuist van de vermoorde heeft gevonden, was afkomstig van het vest of de rok van lord Gordon.

— Dat moeten wij tenminste voorlopig aannemen, zei Raffles.

— Welnu, mag ik je dan eens zeggen, hoe ik mij voorstel, dat de zaak in zijn werk is gegaan?

— Laat eens horen.

— De beide vrienden hebben tezamen de Olympia-bar verlaten. Onderweg vraagt Gordon, zeer onder de indruk van zijn verlies, aan Sandhurst geld te leen en natuurlijk een zeer hoog bedrag. Deze weigert en voert als verontschuldiging aan, dat hij zoëven is uitgeplunderd. John Gordon acht dit verhaal zo fantastisch, dat hij er niet aan gelooft, en het als een uitvlucht beschouwt. Er ontstaat een twist, er vallen heftige woorden, en in zijn wanhoop haalt John Gordon een of ander zwaar voorwerp uit de zak en slaat zijn vriend de hersens in, waarna hij zich van al meester maakt, wat deze nog bij zich heeft aan geld en juwelen.

— Je redenering is niet kwaad, zei Raffles goedkeurend. Het enige twijfelachtige punt is dat zware voorwerp.

Het is toch wel niet aan te nemen, dat de jonge graaf reeds uit huis ging

met het doel zijn vriend te vermoorden, terwijl hij toch ook niet kon weten, dat de jongeman zoveel zou winnen en hij zelf een zo groot kapitaal zou verliezen?

— Dat is zo mompelde Brand.

— En dat hij het dodelijke wapen onderweg ergens zou hebben gevonden of weggenomen, komt mij even onwaarschijnlijk voor.

— Maar wat dan? riep Brand uit.

— Ja, wat dan? zei Raffles, terwijl hij zich over het voorhoofd wreef, en een blik op zijn horloge werpend zei:

— Het is kwart over twee, er zal wel een middageditie van de bladen zijn uitgekomen. Doe mij het genoegen en haal er een.

Brand stond op en begaf zich naar het boekenstalletje in de vestibule van het hotel.

Inderdaad waren de middagbladen reeds uitgekomen.

Hij kocht een nummer van de « Daily Express », dat meestal het eerste uitkwam, keerde er mee terug, en sloeg het blad open.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Er staat dat Gordon de daad moet hebben gepleegd, antwoordde Brand op doffe toon. Het is onomstotelijk uitgemaakt, dat de knoop in de hand van de vermoorde afkomstig is van zijn vest. Gedurende een huiszoeking in de woning van de verdachte is het soireevest gevonden, hetwelk hij gisteravond droeg. Van de vier knopen bevonden er zich nog slechts drie aan het kledingstuk en deze waren volkomen gelijkvormig aan de knoop welke de verslagene zo krampachtig in de rechterhand vastklemde.

Raffles wierp een blik uit het venster op de Theems, die kalm voorbij het brede terras stroomde.

Hij schudde langzaam het hoofd en zei:

— Ik ben mij er van bewust, dat ik volstrekt geen bewijzen voor mijn opvatting kan aanvoeren, maar het wil er bij mij nog niet in, dat de jonge Gordon werkelijk de moordenaar is. Hij was zeer lichtzinnig, hij gaf veel geld uit, maar ik heb hem nog nooit op een oneerlijke daad kunnen betrappen. Zijn



karakter leek mij eerder vriendelijk en goedhartig, dan wreed en opvliegend.

Brand keek zijn vriend ernstig aan en zei toen:

— Jawel, maar luister; er komt nog meer.

— Er is dus nog méér ontdekt?

— Ja, men heeft in zijn woning een aantal bankbiljetten gevonden, waarvan bewezen is, dat zij uit de portefeuilles van de verslagene afkomstig zijn.

— Dat is lelijker... mompelde Raffles, terwijl hij de hand over de ogen streek.

Plotseling stond hij op en begon drif-

tig heen en weer te lopen.

Toen kwam hij weer naar hun tafel, wierp zijn servet neer en fluisterde opgewonden:

— Luister, Charles. Ik erken dat werkelijk alles tegen hem spreekt. De knoop, het vinden van het geld, zijn ellendige toestand en toch kan ik mij niet vertrouwd maken met het denkbeeld, dat hij de dader is.

— Maar wie moet het dan gedaan hebben? riep Brand uit.

— Ja, wie? Wie? Dat weet ik nu ook nog niet, maar dat gaan we proberen te weten te komen, antwoordde Raffles op krachtige toon. Ga mee.

## HOOFDSTUK VI

### EEN VODJE PAPIER

Brand begreep aanstonds dat er nu een tijd van grote opwinding en werkzaamheid voor de deur stond.

Hij wist door jarenlange ervaring, dat zijn vriend zodra deze een plan gevormd had, dit met onverflauwde wilskracht, ijver en energie nastreefde tot het doel bereikt was.

Raffles gunde hem dan ook nauwelijks de tijd om zijn lunch te beëindigen, en maande hem tot spoed aan.

Hij rekende af met de ober en enkele minuten later zaten de beide vrienden in de Rolls Royce, Raffles' auto, die door hem telefonisch was besteld en voor de deur geparkeerd stond met Henderson achter het stuurwiel.

— Naar huis, James, zei Raffles.

Binnen korte tijd had de auto de weg naar de Cromwellstreet afgelegd, en terwijl de beide vrienden uitstegen zei Raffles tot Henderson:

— Wij zijn direct terug. Rijd de zijstraat in en wacht ons aan de kleine parkpoort.

Raffles verdween, gevolgd door Brand, terwijl Henderson met de auto wegreed.

De twee vrienden spoedden zich naar hun respectieve slaapkamers en verkleedden zich daar ijlings.

Voor er een kwartier verlopen was,

stonden daar twee haveloze voddenrapers in het sierlijk gemeubelde vertrek, waar nog zoëven twee elegante heren hun intrede hadden gedaan.

Zij begaven zich snel door het park naar het kleine poortje.

De twee mannen openden het, slo-ten het weer snel en sprongen in de auto, nadat Raffles Henderson had ingefluisterd:

— Eerst naar de hoek van het St. James Park en de Birdcagewalk. Zoek vooral een stille plek op, want het is niet nodig, dat men ons ziet uitstappen.

De rit duurde bijna twintig minuten.

Op een stille plek op de brede verkeersweg, van het Victoria-monument naar de Parlementsgebouwen, welke Birdcagewalk heet, stopte de auto.

— Over een uur terug en snel weg, beval Raffles, terwijl hij uitsteeg.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de weinige voorbijgangers er niets van hadden gemerkt.

Het volgende ogenblik waren de beide gewaande voddenrapers in het park verdwenen.

Brand had zich voorzien van een oude mand, terwijl Raffles een stok met een haak over de schouder droeg.

Vrij spoedig hadden zij de grote vij-



ver bereikt en het kleine schiereiland, dat zich daar bevindt.

Het St. Jamespark is een geliefkoosde speelplaats voor kinderen, maar daar het thans schooltijd was, terwijl het weer bovendien verre van aanlokkelijk genoemd moest worden, was het er zeer stil, een omstandigheid welke de beide vrienden zeer te stade kwam.

Zij slenterden het eilandje op en hadden spoedig de zware eik bij de kleine landtong ontdekt.

— Het is een goede plek om een misdaad te plegen, merkte Brand fluisterend op, terwijl hij onwillekeurig huiverde.

— Inderdaad, gaf Raffles toe, maar hoe zou Sandhurst er toe gekomen zijn om Gordon naar dit eilandje te volgen?

— Ja, dat begrijp ik ook niet goed, antwoordde Brand. Ik erken, dat het midden in de nacht, omstreeks drie uur, een beetje gek is.

De beide gewaande voddenrapers waren intussen de plek genaderd, waar, volgens de politie, de moord gepleegd moest zijn.

De arendsogen van Raffles speurden onafgebroken in het rond.

— Heeft het gisternacht geregend? vroeg hij plotseling, terwijl hij zich tot Brand wendde.

— In de vooravond heeft het bijna een uur gemotregend, antwoordde deze.

— Fijn, antwoordde Raffles opgewonden. Kijk goed uit, zodat ik niet overvallen word. Dan wil ik wel eens even de bodem onderzoeken.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak en terwijl Brand dicht bij het pad op schildwacht ging staan, wierp hij zich op zijn knieën bij de boom neer en begon de grond centimeter na centimeter te onderzoeken.

Er verliepen omstreeks tien minuten.

Toen keek Brand zijn vriend vragend aan.

Op diens gelaat zag hij een zo wonderlijke uitdrukking, dat hij onmiddellijk begreep dat Raffles een belangrijke ontdekking had gedaan.

— Iets ontdekt? vroeg Brand.

— Dat geloof ik wel, antwoordde Raffles met hetzelfde glimlachje om zijn

dunne lippen.

— Mag ik het weten?

— Vind je het niet wel zo aardig als ik je voor een voldongen feit plaats? vroeg Raffles.

— Zoals je wilt, zei Brand enigszins teleurgesteld.

— Nu, één ding wil je dan wel vast zeggen, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend op de schouder klopte. De moord is hier niet gepleegd.

— Wat zeg je daar? riep Brand verbaasd uit.

— Ik ben er zeker van. Het slachtoffer is hierheen gesleept waarschijnlijk over een afstand van een meter of tien, of twintig. Laat ons eens naar het pad terugkeren.

Ga mee, misschien ontdekken wij nog wel iets meer.

Zij liepen langzaam het pad af, dat over de smalle landtong naar de brede grintweg voerde, die aan weerszijden met struikgewas omgeven was.

Raffles hield de ogen strak op de grond gevestigd.

Plotseling bukte hij zich opnieuw, raapte iets van de grond op, bekeek het even, rook er aan, scheurde een blaadje papier uit zijn zakboekje en wikkelde daar het voorwerp in, hetwelk hij in zijn zak liet glijden.

De beide mannen hadden nu de grintweg bereikt.

Langzaam begon Raffles de weg af te zoeken.

— Ik moet bekennen, dat ik hier niets opmerk, fluisterde Brand na enige tijd.

— Geduld, amice geduld, zei Raffles op zachte toon. Niet zo haastig.

Onverstoorbaar, van tijd tot tijd zich bukkend, liep Raffles door.

Eensklaps trad hij snel naar de zijde van de weg en raapte wéér iets op.

Brand zag dat het een stukje papier was van lichtgrijze kleur.

Raffles bracht het dichterbij onder zijn ogen en geleidelijk verspreidde zich een eigenaardige glimlach over zijn gelaat.

— Heb je iets van waarde gevonden? vroeg Brand gretig.

— Misschien wel, antwoordde Raffles.

— Het lijkt wel een stukje van een



brief wat je daar in je handen hebt.

— Dat is het ook. Wat dunk je van de kleur amice?

— Wel, wat ik van de kleur zeg? Herhaalde Brand enigszins bedremmeld. Licht grijs zou ik zeggen.

— Ja van een bijzonder fijne, grijze kleur. Geloof je dat mannen dergelijk papier gebruiken voor hun correspondentie?

— Neen, dat geloof ik niet. Het is meer een tint voor een dame. Mag ik eens zien?

— Ziedaar, zei Raffles, terwijl hij hem het stukje papier niet veel groter dan een paar centimeters in het vierkant overhandigde.

De jonge man bekeek het aandachtig.

Er stonden slechts enkele letters op.

— Wat maak jij er uit? vroeg Raffles.

— Wel, ik zou zeggen, dat het de laatste woorden van de laatste twee regels van een brief zijn. En daaronder staat dan nog iets wat ik voor een gedeelte van een vrouwennaam houd.

— Goed opgemerkt, zei Raffles. Zeg eens, wat je daar leest.

— Het eerste brokstuk van een woord op het einde van de regel, luidt «...ltijd». Het tweede woordfragment luidt «bbende» en dan komt een gedeelte van een vrouwennaam «anne».

— Juist, zei Raffles, die woorden het ik er ook uit gelezen. Wat de betekenis betreft, zullen wij niet behoeven te strijden, geloof ik. Het eerste woord moet «altijd» luiden, het tweede woord moeten wij waarschijnlijk lezen als «liefhebbende» en daar de naam niet met een hoofdletter begint en er

nog een klein stukje te zien is van een andere letter, vermoed ik, dat de ondertekenaarster van dit briefje Jeanne heette.

Raffles had het stukje weer teruggenomen.

Hij bekeek het nogmaals aandachtig en borg het toen zorgvuldig in zijn portefeuille op.

— Heb je onthouden hoe de wind was gisternacht? vroeg hij plotseling.

— Hard en pal oost, antwoordde Brand.

— Dank je.

— Waarom vraag je dat?

— Omdat ik wel eens wilde weten, uit welke richting dit stukje papier hierheen is gewaaid.

— O, het is ongetwijfeld afkomstig van het begin van het dwarspad, dat naar het schiereiland voert.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles rustig.

Brand keek zijn vriend met open mond aan en zei:

— Ik geloof waarachtig dat je mij de zaak al haarfijn van het begin tot het einde zou kunnen vertellen.

— O, neen, hernam Raffles lachend. Dan schat je me toch wel wat te hoog, beste kerel. Ik wil wel bekennen, dat ik reeds tamelijk veel ontdekt heb, maar ik weet nog lang niet alles. En willen wij nu maar weer naar huis terug gaan?

— Als je genoeg naar je zin ontdekt hebt, dan met genoegen, antwoordde Brand.

— Ik heb in ieder geval al vast ontdekt, dat John Gordon aan de moord op Rupert Sandhurst totaal onschuldig is; zei Raffles kalm.

## HOOFDSTUK VII

### HET VERHOOR VAN LORD GORDON

Ongeveer op hetzelfde ogenblik, waarop dit voorviel, werd John Gordon, na in zijn woning gearresteerd te zijn voor de politie-rechter geleid die hem aan een verhoor zou onderwerpen.

De hoofdinspecteur van politie Baxter

en diens rechterhand Sullivan waren bij dit verhoor tegenwoordig.

De gevangene was zeer bleek maar op zijn gelaat stond een onwrikbare vastberadenheid te lezen, hij had de tanden opeengeklemd en zijn donkere



ogen waren vast op de man der wet gericht die aan de andere kant van hem aan een tafel met een groen laken zat, terwijl diens secretaris voor een schrijfmachine had plaats genomen, gereed om alles op te tekenen.

De rechter, een zwaarlijvig man met een rood gezicht, die de gewoonte had voortdurend zijn hoornenbril af en weer op te zetten en er nu en dan ongeduldig mee op de tafelrand te kloppen, keek de arrestant enige tijd achtereen zwiggend aan, alvorens hij het woord tot hem richtte.

Toen begon hij op kwasi indrukwekkende toon zijn vragen te stellen, met evenveel onbewogenheid als had hij een gewone ladelichter voor zich.

— Uw naam?

— Lord John William Gordon, graaf van Lincolnshire, antwoordde de jonge man op vaste toon.

— Waar zijt gij geboren?

— In Duny.

— Uw ouderdom?

— Twintig jaar.

De schrijfmachine tikte vlijtig en de rechter wachtte tot zijn secretaris gereed was.

Toen wendde hij zich weer tot de verdachte met de vraag:

— Het zal u wel bekend zijn waarom men u gearresteerd en voor mij gebracht heeft?

De jonge graaf boog het hoofd en zweeg.

— Ik hoop, dat ik dit zwijgen niet behoef op te vatten als een ontkenning, ging de rechter voort. Maar mocht dit wel het geval zijn dan wil ik u wel zeggen, dat gij onder sterke verdenking staat, Mr. Rupert Sandhurst te hebben vermoord gisternacht in het St. Jamespark.

— Ik ben onschuldig aan die misdaad! riep de jongeman op doffe toon, terwijl hij het hoofd nog dieper boog.

— Maar alles pleit tegen u, riep nu Baxter plotseling uit, die zich niet meer kon inhouden.

— Een ogenblik wat ik u verzoeken mag, mijnheer Baxter, zei de coroner terwijl hij met een afwerend gebaar de hand ophief. Ik zou u vriendelijk

willen verzoeken niet te interrupteren. Indien ik mij niet vergis is het de taak van de coroner de verdachte te onderwerpen, niet die van de inspecteur van politie.

— Ik ben hoofdinspecteur, mijnheer bromde Baxter terwijl zijn gelaatskleur nog een tintje roder werd.

— Het is mogelijk, mijnheer, maar dat doet niets af aan de juistheid mijner opmerking, ging de rechter voort. Gij hebt verlof gevraagd bij het verhoor aanwezig te mogen zijn en ik heb mij daartegen niet verzet maar ik reken er dan ook op dat er van mijn toestemming geen misbruik zal worden gemaakt.

Baxter bromde enige onverstaanbare woorden en nam weer plaats op zijn stoel waarvan hij zoëven zo haastig was opgesprongen.

Zonder een spier van zijn gelaat te bewegen ging de rechter voort terwijl hij zich weer tot de arrestant wendde:

— Mijnheer de hoofdinspecteur maakte zoëven een opmerking die ik tot de mijne kan maken lord Gordon. De bewijzen tegen u zijn inderdaad verpletterend.

— Ik ben onschuldig. Ik heb die man niet gedood, ging de jongeman voort terwijl zijn mond krampachtig vertrok.

De coroner keek hem strak aan en greep een doosje dat onder het bereik van zijn hand naast hem stond.

Hij opende het en nam er een klein voorwerp uit dat hij op zijn geopende hand legde en de verdachte voorhield.

— Herkent gij deze knoop? vroeg hij op strenge toon terwijl hij geen oog van de jongeman afwendde.

— Ja het is een knoop van mijn vest! riep John Gordon uit terwijl hij wankelde en naar zijn hoofd greep.

— Dat is nog niet alles ging de rechter onverbiddelijk voort. Men heeft in uw woning een aantal bankbiljetten gevonden die gisternacht in het bezit van Mr. Rupert Sandhurst waren.

— Hij heeft ze mij geleend, kwam de verdachte op hese toon. En ik bezweer u, als ik geweten had dat...

— Indien gij wat geweten had? vroeg Baxter terwijl hij opnieuw opstoot.

De coroner leunde achterover in zijn



stoel, nam zijn bril af, keek er doorheen terwijl hij het voorwerp op een paar centimeters van zijn ogen hield, ademde op de glazen en wreef ze schoon met een zakdoek die hij met tergende langzaamheid uit zijn zak haalde.

— Indien mijnheer Baxter van Scotland Yard het verhoor wenst te leiden, dan moet hij het zeggen zei de man van de wet. Ik zal mij dan verwijderen en aan de bevoegde macht mededelen dat men mij, tegen mijn wil het gezag uit de handen genomen heeft.

Wéér bromde Baxter een paar woorden die niet verstaanbaar waren, en wéér nam hij op zijn stoel plaats.

De rechter ging weer recht overeind in zijn stoel zitten en vervolgde onverstoort terwijl hij zich opnieuw tot de verdachte keerde:

— Ik had zelf de vraag willen stellen, welke mijnheer Baxter van Scotland Yard u zoëven deed. Wilt gij mij zeggen wat gij bedoelde toen gij zei, dat gij dat geld niet zoudt hebben aangenomen als gij het een of ander vooruit geweten had?

— Dat heb ik niet gezegd! riep John Gordon op heftige toon.

— Maar dan toch iets dergelijks.

— Niets daarvan. En als het is opgetekend dan wens ik het te herroepen.

De coroner haalde de schouders op en zette zijn bril tweemaal op en weer af, voor hij vervolgde:

— Gij ontkent dus de misdaad gepleegd te hebben?

— Ik ontken. Ik ben er onschuldig aan, zo waar helpe mij God.

— Maar dat is totaal onaannemelijk, riep de coroner uit. Beseft gij dan niet dat wij uur voor uur kunnen aanduiden waar gij gisternacht geweest zijt?

Hij wachtte even, om de verdachte een scherpe blik toe te werpen en vervolgde toen daar hij merkte dat deze slechts verachtelijk de schouders ophaalde.

— Gij zijt omstreeks tien uur met de verslagene en een zekere Mr. Verney naar een speelhuis in de Yorkstraat gegaan. Daar zijt gij tot ruim twaalf uur gebleven. Gij hebt het speelhuis met de verslagene verlaten, terwijl Mr. Ver-

ney achterbleef. Omstreeks half een zijt gij in de Olympia Bar gekomen. Daar zijt gij geweest tot twee uur toen Mr. Rupert Sandhurst opgewonden binnenkwam en dadelijk daarop met u heen ging. De kelners hebben opgemerkt, dat ook gij in 'n zeer opgewonden stemming waart. Gij hebt misschien wel meer gedronken, dan goed voor u was.

— Dat weet ik niet, maar ik kan wel zeggen, dat ik een uur later zo nuchter was als gij thans zijt, zei de verdachte met opeengeklemd tanden.

— Hoe komt het dan, dat gij zo plotseling weer nuchter zijt geworden? vroeg de rechter.

— Dat kan ik u niet zeggen, en het doet er ook niet toe.

— Maar begrijpt gij dan niet, dat gij hierdoor uw zaak benadeelt? vroeg de rechter op dringende toon. Gij behoeft u zelf niet te bezwaren. De misdaad zou toch veel van haar afschuwelijkheid verliezen, als gij in een staat van halve dronkenschap hebt verkeerd.

— Ik ben onschuldig, herhaalde de beschuldigde. Doe met mij, wat gij wilt.

— Maar ik herhaal nogmaals, dat er voor u geen ontkomen is, hernam de coroner. Een aantal voorbijgangers hebben u omstreeks kwart voor drie in het St. Jamespark gezien, waaronder een agent van politie. Twee van die voorbijgangers hebben zelfs een hartstochtelijke woordenwisseling gehoord even nadat zij u en Mr. Rupert Sandhurst, een zeer bekende figuur op de renbanen, pertinent herkend hadden. Geen tien minuten daarna is het lijk van de verslagene gevonden; het hield een knoop van uw vest in de hand geklemd en een paar uren later vond men in uw woning de bankbiljetten, die de verslagene in zijn zak had gehad. Vijf minuten nadat het lijk gevonden was, heeft men u wederom gezien, terwijl gij met losgerukte das en openhangend vest, met uw hoed in de hand snel langs de Mall liep. Daarbij komt dat uw financiële toestand in de hoogste mate betreurenswaardig was; gij hadt enige uren te voren alles verloren, wat u nog restte en onwraakbare getuigen hebben ver-



klaard, dat gij u dit zeer hebt aangetrokken.

— Alles wat gij daar zegt, erken ik en toch herhaal ik voor de vierde maal, dat ik onschuldig ben, riep lord John Gordon op hartstochtelijke toon.

— Men zegt dat de moordenaar hem de hersens heeft ingeslagen, dat vereist kracht, te meer daar Sandhurst groot en sterk was; ik ben klein en fysiek niet erg krachtig.

Even scheen de coroner onder de indruk te zijn van dit argument.

Hij keek zijn secretaris vluchtig aan die ijverig doorwerkte.

Maar spoedig fronste hij de wenkbrauwen opnieuw en hernam:

— Uw argument is zwak, lord Gordon, vervolgde hij. Zeker met de vuist zoudt gij 't slachtoffer niet hebben kunnen neerslaan maar wie zegt ons, dat gij geen ploertendoder bij u hadt, of misschien wel een ander zwaar wapen?

De verdachte antwoordde hierop niet maar keek de coroner zwijgend aan, ter-

wijl hij tegen de rug van zijn stoel leunde, naar de zoldering keek, en kalm de handen vouwde:

— Ik zal niets meer zeggen mijnheer de coroner en ik herhaal: doe met mij wat gij wilt.

Er ontstond een diepe stilte.

Ondanks zichzelf, kwam de man van de wét onder de indruk van de houding van deze verdachte die zo geheel anders was, dan hij verwacht had. Van berouw was geen spoor te ontdekken, integendeel de jonge edelman scheen zich volstrekt niet bewust te zijn van de omvang van zijn misdaad, want dat hij die moord gepleegd had, bleef voor de rechter een uitgemaakte zaak.

Wat Baxter betreft, deze had met de grootste moeite zijn kalmte bewaard door zijn neiging om telkens te interrupteren en de verdachte vragen te stellen.

Nadat John Gordon zijn verklaring met zijn handtekening bekrachtigd had, werd hij naar zijn cel terug geleid.

## HOOFDSTUK VIII

### DE ZONDERLINGE INBRAAK

Niet zodra waren de middagedities van de grote bladen uitgekomen, of Brand ging de straat op, teneinde een nummer van de « Times » en de « Daily Express » te kopen.

Zodra Brand met de bladen de bibliotheek binnenkwam stond Raffles op en nam hem de « Times » uit de hand.

Het volgende ogenblik waren beiden in de lezing verdiept van het verslag betreffende het eerste verhoor van de verdachte.

Tien minuten verliepen zonder dat de stilte van het vertrek door iets anders werd verbroken dan het zachte getik van de pendule op de marmeren schoorsteenmantel.

Raffles was 't eerst gereed, hij vouwde het blad langzaam op en legde het voor zich op de tafel.

Toen ook Brand zijn lectuur beëin-

digd had, vroeg de Grote Onbekende:

— Wat denk je er van?

— Ik weet waarachtig niet, wat ik er van denken moet, Edward. Je hebt mij nog geen verklaring willen geven van je zonderlinge woorden van hedenochtend.

— Ik heb willen wachten op het verslag van het eerste verhoor, zei Raffles glimlachend.

— Dat verslag maakt ons niet veel wijzer, riep de jonge man uit.

— Ik zou eerder zeggen, dat het er duidelijker op wordt, riposteerde Raffles.

— Meen je dat?

— Jazeker, de beklagde ontkent immers.

— O, dat betekent niets, meende Brand. Iedere misdadiger ontkent.

— Maar niet op die manier, hernam



Raffles op ernstige toon. Ik weet niet of het verslag in de «Daily Express» even uitvoerig is als dat in de «Times», maar er staan hier enige zaken in, die de onbevooroordeelde beschouwer nieuwe gezichtspunten moeten openen.

— Wat dan wel?

— Wel, de verdachte heeft enkele malen zijn zin niet voleindigd. Hij was waarschijnlijk bang zich te verspreken. Zelfs toen hij de tijd had gehad, door een interruptie van die onmogelijke Baxter, zijn gedachten te verzamelen, bleef hij zeggen dat er aan de zin, die hij half had afgemaakt geen gewicht gehecht moest worden.

— Welnu?

— En juist onafgemaakte zinnen van beklagden of verdachten zijn van het allergrootste belang. Misschien komt dit in dit bijzondere geval wel, omdat ik ook meer weet dan andere.

— Maar wat weet je dan toch, dat anderen niet weten? riep Brand ongeduldig uit.

— Luister, dan zal ik het je zeggen, zei Raffles, terwijl hij zijn stoel dichterbij die van zijn vriend trok. Je moet het nu weten want ik denk er over nu ook mijn handen uit de mouwen te steken.

— Moet ik je daarbij helpen?

— Ongetwijfeld.

— Vertel het mij dan maar gauw. Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Welnu dan, ik heb je vanmiddag gezegd, dat ik er zeker van was, dat Rupert Sandhurst niet door John Gordon gedood is en daar kan ik wel tien redenen voor aanvoeren. Dat zou ik zelfs kunnen doen, ook al had ik het stukje niet gevonden van dat briefje, dat op zulk fraai, grijs papier geschreven was. Laten wij ten eerste eens letten op de aard van de verwonding. Er zijn twee zeer ernstige wonden toegebracht, één op het achterhoofd en één terzijde van de slaap, iets meer naar achteren, daar, waar het haar reeds groeit.

Ik heb deze wijsheid uit een uitvoerig verslag van het onderzoek van de lijk-schouwer. Nu, ik houd het eenvoudig voor uitgesloten, dat een zo tenger man

als de jonge Gordon, een reus als Rupert Sandhurst die bijna tien jaar ouder en fysiek zeer sterk is, die wonden heeft kunnen toebrengen. Hij was bijna een hoofd kleiner dan de verslagene en dan is het bijna onmogelijk iemand met zoveel kracht boven op het hoofd te slaan, dat de wonde dodelijk is.

— Dat is één reden. De tweede?

— De tweede is, dat de wonden met een of ander zwaar voorwerp zijn toegebracht, met een hamer, een koevoet, een houweel of iets dergelijks. En geloof je nu werkelijk dat een jongmens des avonds onbekommerd de deur uitgaat zonder het flauwste vermoeden of hij zal winnen of verliezen en dan de hele tijd een wapen mededraagt, zo groot dat men er zulke wonden mede kan toebrengen? Ik zeg, dat dit praktisch onmogelijk is. En zo zou ik je nog meer redenen kunnen opnoemen. Maar deze zijn voor mij meer dan voldoende.

— Mag ik nu eens mijn tegenbewijzen opsommen? vroeg Brand.

— Natuurlijk. Zeg op. Ik luister, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik geloof je wel te kunnen verzekeren, dat ik ze een voor een ontzenuwen zal.

— Daar is om te beginnen de gitten knoop, die in de hand van de verslagene is gevonden.

— Die knoop kan zijn afgerukt in een worsteling, waarop niet bepaald doodslag behoefde te volgen, zei Raffles.

— Dat is waar, daar heb je gelijk in, riep de jonge man uit, op een toon van verrassing. Maar er is geld in het huis van de verdachte gevonden dat aan Sandhurst heeft toebehoord.

— Ja, dat was het geld, dat wij hem hebben gelaten merkte Raffles op.

— Maar dat moet hij dan toch van hem hebben afgenomen, riep Brand uit.

— Of geleend, zei Raffles steeds even bedaard.

— Of geleend? herhaalde de jonge man afgemeten. Ja zeker, op zich zelf is dat niet onmogelijk, maar hoe combineer je dan het lenen en de worsteling, die ik dan wil beschouwen als het begeleidend verschijnsel van een hoogoplopende twist?

— Wel, het geld kan geleend zijn



voor de twist uitbarstte, zei Raffles.

— Maar je vertelt dat, alsof je er bij bent geweest! riep Brand ten hoogste verbaasd uit.

— Dat ben ik wel niet, zei Raffles glimlachend, maar toch geloof ik te kunnen zeggen, dat ik mij wel zo ongeveer kan voorstellen, wat er gebeurd is.

— Nu, ik ben uiterst benieuwd, dat te vernemen, riep Brand uit.

— Luister dan maar eens en zeg mij eerlijk, wanneer je denkt, dat mijn redenering hier of daar hapert.

Kijk, begon nu Raffles, terwijl hij een paar voorwerpen uit zijn zak haalde en voor zich neerlegde. Wij hebben hier de twee enige voorwerpen, die ik heb medegebracht, maar zij zijn van waarde, naar ik meen. Het eerste is het hoekje van het grijze briefje waarmede wij ons straks zullen bezighouden, en dit is het tweede.

Hij schoof het voorwerp op een stukje papier en reikte het Brand toe.

— Weet je wat dat is? vroeg hij.

Brand bekeek het even, rook er toen aan, en trok een vies gezicht.

— Het lijkt wel een tabakspruim, zei hij.

— Het heeft er wel een beetje van maar het is het niet, hernam Raffles glimlachend. Wanneer ik je 'n vergrootglas gaf zou je kunnen zien, dat er nog vrij wat as aan zit. Het is het onderste overschot van een vastgestopte tabakspijp. Het is tabak van een eigenaardige hoewel tamelijk ordinaire soort, maar daar spreken wij later nog wel over. In ieder geval zul je het wel met mij eens zijn, dat een man als lord Gordon of Rupert Sandhurst, niet anders dan de beste tabak zal roken.

Maar er is méér; luister. Toen ik de grond onderzocht even voorbij de landtong in het park, heb ik bevonden, dat op een zekere plek de indrukken van een groot aantal voetstappen zichtbaar waren, zeer dicht bij en over elkaar heen. Van die plek af liepen twee rijen indrukken tot op een meter of twintig verder, namelijk tot aan de dikke eik. En tussen die indrukken in, vond ik twee vrij diepe geulen in de weke grond. Weet je waarvan die afkomstig waren?

Brand keek hem ademloos maar zonder te antwoorden, aan.

— Die twee geulen waren veroorzaakt door de punten van de schoenen, welke de verslagene droeg. Zijn moordenaars hadden hem ieder bij een arm gegrepen en het levenloze lichaam over de grond, tot bij de eik gesleurd. Zij wilden namelijk voorkomen, dat de politie-agent, die de ronde deed het lijk te gauw zou ontdekken. Dat de man het toch zo vroeg gevonden heeft is louter toeval.

Brand was opgestaan en legde nu zijn hand op de schouder van zijn vriend:

— Het is verwonderlijk, riep hij uit. Maar nu het briefje en de gitten knoop.

Raffles nam het stukje papier in de hand en draaide het tussen zijn vingers heen en weer.

— Hoe was de ondertekening ook weer van het briefje? vroeg hij langzaam.

— Wij hadden er Jeanne uitgemaakt.

— Precies. Weet je, wie onder anderen zo heet? De tweede vrouw van Lord William Sutton, de oude Graaf van Lincolnshire.

De jonge man slaakte een kreet.

— Maar dan zou er veel opgehelderd zijn, riep hij uit.

— Dan zou alles opgehelderd zijn, amice, merkte Raffles kalm op. En indien ik nog mocht getwijfeld hebben dat zij het was, dan zou deze ondertekening alle twijfel dienaangaande wegnemen.

Raffles stond op en zocht even in een zilveren schaal waarop een groot aantal kaartjes en uitnodigingen lagen en keerde terug met een uitnodiging voor een bal masqué, dat van ongeveer een half jaar geleden dateerde en dat ondertekend was door Lady Jeanne Lincolnshire.

Brand bekeek de kaart enige tijd, vergeleek de ondertekening met de letters van de brief en gaf toen beide aan zijn vriend terug.

— Me dunkt, er kan geen twijfel aan bestaan, riep hij opgewonden uit.

— Nietwaar? zei Raffles glimlachend. Welnu, van het ogenblik af, dat ik dit uitgedrukt had, was het overige slechts kinderspel. Gordon is met Sand-



hurst omstreeks twee uur uit de Olympia Bar vertrokken. Al gauw nadat zij het wijnhuis verlaten hadden heeft John Gordon zijn vriend geld te leen gevraagd, en deze heeft hem bijna alles gegeven wat hij nog op zak had, wat voor hem waarlijk niet veel was. Vervolgens zijn zij doorgelopen tot zij het park bereikt hadden en, zoals het onder jongelui zo vaak gaat, is het gesprek op de vrouwen gekomen en Rupert Sandhurst, die een bekende Don Juan is, heeft opgesneden over een verovering, niet wetende dat Gordon de zoon was van de man, die naderhand gehuwd was met de vrouw, waarover hij in beledigende bewoordingen sprak. Om zijn bewering meerdere kracht bij te zetten, heeft hij Gordon het noodlottige briefje laten zien waarop deze in vreselijke drift is geraakt en Sandhurst heeft willen dwingen hem het briefje te geven. Deze zal misschien niet dadelijk begrepen hebben wat zijn half dronken vriend van hem verlangde en er ontstond een worsteling in het verloop waarvan de aangevallene een gitten knoop van het vest van de aanvaller rukte.

— En toen? vroeg Brand die het verhaal in de grootste spanning gevolgd had.

— Wel het tweetal is woedend uit elkaar gegaan en als Gordon toen over al zijn kalmte beschikt had zou hij Sandhurst zeker het geld hebben teruggegeven dat hij even te voren van hem geleend had.

— Maar nu de moordaanslag?

— Wel ik denk, dat er tussen deze worsteling en de moord hoogstens een paar minuten zijn verstreken. Rupert Sandhurst, nog half versuft van de worsteling, is verraderlijk van achteren neergeslagen door een paar sluipmoordenaars die op het gerucht van de twist waren afgekomen.

— En wie zijn die moordenaars?

— Nu vraag je meer dan ik tot dusverre kon ontdekken, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet het niet, maar wat ik wel weet, is dat zij de onschuld van Gordon aan het licht moeten brengen.

— Je vond hem toch vroeger zo sympathiek niet.

— Maar Charles is dat een reden om een man onschuldig in de gevangenis te laten zuchten voor een misdrijf, dat hij niet gedaan heeft, en dat de doodstraf ten gevolge kan hebben? Bovendien het is waar dat ik hem altijd een lichtmis en doordraaier heb gevonden, die op schandelijke wijze omsprong met het fortuin van zijn vader, maar zijn houding voor de politie-rechter heeft hem in mijn ogen als een waar edelman doen kennen. Hij had immers de zaak een geheel andere wending kunnen geven en zijn hoofd uit de strop redden als hij maar één woord gezegd had van dat briefje, waardoor de twist ontstaan is.

— Dat is waar, riep Brand, daaraan heb ik nog niet gedacht. Dan verdient hij ook ten volle dat wij ons voor hem inspannen.

— Je begrijpt zeker wel, wat daarvoor nodig is?

— Zeker, de ontdekking van de ware misdadigers.

— Juist. En ik zal niet rusten voor ik hen ontdekt heb.

— Maar als de oude lord Sutton eens achter de betrekkingen tussen zijn vrouw en de verslagene kwam?

— Daar ben ik niet bang voor. Zij zal zich wel gehaast hebben alles wat daarop betrekking had, bij haar huwelijk te vernietigen.

— Alles goed en wel. Maar Sandhurst kan nog wel brieven van haar hebben, die bij de huiszoeking of bij de boedelredding aan het licht komen en bij het geding worden betrokken. John Gordon zou dan zeker gered worden, maar ten koste van de eer van zijn stiefmoeder.

Raffles wreef zich over het voorhoofd en mompelde toen:

— Je hebt gelijk, dat moet tot iedere prijs voorkomen worden.

— Maar hoe kan dat? riep de jonge man uit.

— O dat is zeer eenvoudig. Wij zullen die brieven gaan stelen.

— Je wilt dus inbreken in het huis, dat Sandhurst het laatst bewoonde?



— Er schiet niets anders op over.  
 — Maar misschien zijn zijn papieren al door zijn familie in beslag genomen.  
 — Dat denk ik niet. Meestal worden alle beschelden in zulk een geval het eerst door de politie verzegeld. Hoe het ook zij, wij zullen eens poolshoogte gaan nemen.

Vlug sprong hij overeind en klopte Brand op de schouder.

— Er is werk aan de winkel, jonge man.

— En gevaarlijk werk ook, naar ik meen, Edward.

— Dat hindert niet, de hoofdzaak is, dat wij die arme kerel het leven redden.

## HOOFDSTUK IX

### OP HET SPOOR

Omstreeks twaalf uur in de nacht van dezelfde dag liepen een paar heren, in pels en gehuld en met de hoed scheef op het hoofd, en in kennelijke staat van dronkenschap, langs de Theemskade.

Die beide heren waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn vertrouwde vriend Charles Brand.

Op de hoek van de Flowerstreet bleven zij enkele ogenblikken staan, alsof zij de weg bijster waren.

Toen er echter een agent van politie in de verte naderde, scheen de dronkenschap plotseling geweken te zijn, en achtten zij het geraden zich tijdelijk in een zijstraat terug te trekken, totdat de voetstappen van de ordebewaarder waren weggestorven.

Toen er niets meer vernomen werd, traden zij weer te voorschijn en liepen de Flowerstreet verder in, tot zij een tamelijk groot huis bereikten, dat aan de voorkant van de straatzijde door een kleine tuin omgeven was.

Dicht bij een lantaarnpaal, waaraan zij zich vastklemden als om zich overeind te houden, stonden zij stil om te beraadslagen.

— Heb je de sleutel? vroeg Raffles zacht.

— Ja, hier is hij, antwoordde Brand.

— Ben je er zeker van, dat hij goed past?

— O daaraan behoef je niet te twijfelen, ik heb vanmiddag de wasafdruk wel snel moeten maken in mijn verkleeding van politieagent, maar ik kan je

toch verzekeren, dat hij goed geslaagd is.

— Nu, wij zullen het aanstonds wel zien, zei Raffles.

De beide vrienden keken nog eens omzichtig rond, liepen toen snel over het tuinpad naar de deur en het volgend ogenblik had Raffles deze met behulp van de valse sleutel onhoorbaar geopend.

De beide mannen stonden nu in een stikdonkere gang, en volgens zijn onveranderlijke gewoonte, stond Raffles wel een paar minuten onbeweeglijk stil, om naar enig mogelijk gerucht te luisteren.

Het bleef echter doodstil in het grote huis.

Het volgende ogenblik verlichtte een heldere lichtstraal, afkomstig der zaklantaarn van de Grote Onbekende, de ruime vestibule, waarin zij zich bevonden.

De trap aan hun rechterhand was zeer breed en met een dikke loper bedekt, en daarnaast was het traliehek van een liftkooi zichtbaar.

Er stonden enige fraaie meubelen en een paar marmeren sculptures in de hal, die wezen op de rijkdom van de eigenaar van het huis.

— Vind je het niet vreemd, dat zij volstrekt niets horen? fluisterde Brand bijna onhoorbaar.

— Het is best mogelijk, dat de bedienden dadelijk vertrokken zijn, nadat zij het bericht van de dood van hun meester hadden vernomen, merkte



Raffles op.

De beide mannen haalden een paar overschoenen met dikke gummizolen uit hun zakken, schoven deze over hun lak pumps en schreden onhoorbaar op de eerste deur van hun rechterhand toe.

Zij bevonden zich in een tamelijk grote salon die met fijne smaak gemeubeld was.

Eén blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen inzien, dat hij hier zeker niet naar compromitterende brieven behoefde te zoeken.

Hij wilde het vertrek reeds verlaten, toen hij plotseling bleef staan voor een fraai wapenrek, dat in het midden van een der smalle wanden van het vertrek was opgehangen.

— Een mooi wapenrek, fluisterde hij.

— Heel mooi, beaamde Brand enigszins ongeduldig. Maar zouden wij niet verder gaan? Het is hier niet de plaats voor kunstbeschouwingen.

— Een ogenblikje zei Raffles, zonder een blik van het wapenrek af te wenden.

— Wat zie je daar voor bijzonderen aan die collectie? vroeg Brand terwijl hij een paar stappen naar zijn vriend toe deed.

— Wel, ik zie er aan, dat zij niet compleet is.

— Wat mankeert er dan aan? vroeg Charles.

— Wat er aan mankeert? Vermoedelijk een kleine strijdbijl, « een goedendag », een « morgenster » of een ander wapen uit de middeleeuwen, waarmee de ridders die te voet streden, elkander de hersens plachten in te slaan.

— Maar hoe weet je dan dat dat stuk mankeert? vroeg Brand, wiens aandacht reeds in de hoogste mate gaande was gemaakt.

— Omdat de wapens symmetrisch geschikt zijn. Aan de rechterkant hangen evenveel wapens en van dezelfde soort als aan de andere kant. Tegenover een geweer hangt een ander geweer, tegenover een sabel, hangt een tweede sabel, enz. Ik zie daar onderaan aan de rechterhoek een kleine strijdbijl en in de linkerhoek daar tegenover zie ik niets dan de twee koperen haken waarop het

wapen gerust heeft, dat er niet is.

— Dan is het best mogelijk... fluisterde Brand.

— Dat het moordwapen uit dit wapenrek afkomstig is, vulde Raffles de zin aan. Inderdaad, dat zou mij niet verwonderen.

— Wat besluit je daaruit, Edward?

— Het enige wat er uit te besluiten valt, namelijk dat wij de gedachte aan een toevallige overval van nu af aan wel kunnen uitschakelen, daar de moord bijna zeker gepleegd is door lieden die hier vaak in huis kwamen of misschien wel woonden, kortom, door twee bedienden.

— Maar zouden zij hun meester dan gisteravond voortdurend achterna zijn gegaan.

— Dat zou ik je niet kunnen zeggen. Ik geloof het haast niet, maar omdat zij de gewoonten van hun meester kenden en wisten dat hij vaak zelfs nog zeer laat in de nacht in de Olympia-bar kwam. Ik beschouw het dus als het waarschijnlijkste dat zij daar in de buurt op de loer hebben gestaan en hun meester en diens vriend gevolgd zijn, tot in het St. James Park.

— En waar zouden zij dan nu zijn, denk je? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, het is best mogelijk, dat zij zich hier in huis bevinden, antwoordde Raffles kalm.

— Maar dan moesten wij... begon Brand op zachte toon.

Raffles keek zijn metgezel strak aan en zei:

— Dan moesten wij hen in hun kraag pakken zeker. Nu misschien doen wij dat wel, maar eerst moeten wij voor de brieven zorgen, kom mee.

Even onhoorbaar als zij gekomen waren, verlieten de twee vrienden het vertrek, en bevonden zich nu weer in de vestibule.

Nog steeds heerste daar dezelfde, bijna hoorbare stilte.

Zij wendden zich naar een andere deur, en bevonden zich nu in een vertrek dat blijkbaar als bibliotheek en rookkamer was ingericht.

Er stonden een aantal gemakkelijke lederen fauteuils, enige rooktafeltjes en



een grote, prachtig gebeeldhouwde kast, gevuld met moderne romans, reisbeschrijvingen, sportboeken en tijdschriften.

Raffles wilde het vertrek reeds weer verlaten, toen Brand hem plotseling bij de arm greep en achter hem op de vloer wees.

Raffles keek om, en zag een flauw lichtschijnsel, ternauwernood merkbaar, dat door een reet van een deur die blijkbaar naar het aangrenzend vertrek leidde, viel.

Raffles legde de vinger op de lippen en trad behoedzaam op de deur toe.

Hij keek nu in de studeerkamer van de heer des huizes.

Tussen twee ramen stond een groot eikenhouten schrijfbureau.

Ook hier stonden een boekenkast en verscheidene gemakkelijke stoelen.

Een kleine brandkast in de hoek van het vertrek voltooide het meubilair.

Voor de schrijftafel was een gemakkelijke bureaustoel neergezet en in die stoel sloop, met de handen over de buik gevouwen, rustig, een agent van politie.

Het lichtschijnsel onder de deur was afkomstig van een lantaarn die naast de stoel op de grond gezet was.

Raffles richtte zich overeind, trad voorzichtig op Brand toe en fluisterde hem in het oor, wat hij gezien had.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg hij.

— Naar binnen, antwoordde Raffles laconiek.

Voorzichtig draaide hij de kruk van de deur om, die echter stevig op slot bleek te zijn.

— Als wij het eens door de tuin probeerden? opperde Brand.

— Er zal niets anders op zitten, zei Raffles.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Je hebt immers zelf je lopers bij je?

— Hier zijn zij.

— Welnu, dan blijf jij hier, ik ga naar de tuin en zal door de ramen zien binnen te komen. Je blijft door het sleutelgat kijken; zodra je het gordijn ziet bewegen begin je de deur te forceren. Onze man is dan tussen twee vuren ge-

vangen en als hij wellicht gezelschap heeft, zullen wij dit ook eerder kunnen overrompelen, als wij hen als het ware insluiten.

— En als de agent intussen mocht wakker worden?

— Dan moet je natuurlijk hem belletten het vertrek te verlaten. En nu de maskers voor.

De beide vrienden deden hun zwart halfmasker voor, waarna Raffles 't vertrek verliet, terwijl Brand bij de deur achterbleef. Het duurde niet lang of hij bevond zich nu op nauwelijks twee meters afstand van de slapende politiebeampte, die hij thans vlak in het gezicht kon zien.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van verrassing.

De slapende man in de bureaustoel was James Sullivan, de inspecteur van politie, die hij bij vroegere gelegenheden reeds meermalen als tegenstander had gehad.

Een enkele blik was voor hem voldoende geweest, om te zien, dat Sullivan alleen was.

Raffles overtuigde zich dat zijn masker goed was vastgemaakt trok zijn revolver uit zijn schouderholster, trad op de slaper toe en drukte hem de loop van het wapen op de borst, even onder de tweede, fraai geпоetste uniformknoop.

Door de lichte druk werd de inspecteur van politie wakker.

Hij wilde zich oprichten en zette daartoe zijn handen op de leuning van de stoel maar machteloos vielen zij weer neer.

Terwijl Raffles stil voor hem bleef staan zonder zich te bewegen vroeg Sullivan zacht:

— Wie zijt gij?

— Vraagt gij dat nog? klonk de spottende wedervraag.

Sullivan hief zich een weinig overeind in zijn stoel en liet er zich toen met een wanhopig gebaar weer in neer ploffen.

— John Raffles, mompelde hij op dofte toon. Altijd en overal die vervloekte John Raffles.



## HOOFDSTUK X

## DE BRIEVEN

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik kan niet zeggen, mijn waarde heer Sullivan dat ik mij geveleid voel over de wijze waarop gij blijk geeft mij te hebben herkend, zei hij. Misschien oordeelt gij later nog wel eens anders over mij. Thans kan ik u slechts zeggen hoe zeer het u ook moge verbazen, dat ik thans gekomen ben, om de politie een handje te helpen.

— Wat wilt gij er mee zeggen? vroeg Sullivan onwillig. Gij gelooft toch niet dat ik uw hulp zou aanvaarden?

— O, misschien toch wel antwoordde Raffles op dezelfde spottende toon. Het zij dan gedwongen of vrijwillig.

— Verklaar u nader, zei Sullivan.

— Mij goed. Het gaat, zoals u begrijpen zult, over die moord op Mr. Sandhurst die in leven eigenaar en bewoner van dit huis was. Ik geloof dat ik weet wie de moordenaars zijn en waar zij zijn.

Sullivan was te verbaasd om 'n woord te kunnen uithengelen. Eindelijk stamelde hij:

— Moor... moordenaars? Zijn het er dan meer dan één?

— Minstens twee, luidde 't antwoord.

— Dus Lord Gordon heeft een medeplichtige?

— Geen sprake van. Lord Gordon is net zo onschuldig aan de bewuste moord als u of ik, hernam Raffles.

Tot zijn verwondering slaakte Sullivan een kreet, waarin duidelijk blijde verrassing klonk.

— Zijt gij zeker van wat ge zegt? vroeg hij aanzelend.

— Volkomen zeker luidde het antwoord. Ik zal u aanstonds alles vertellen wat ik weet. Maar voor ik hiertoe overga... één moment...

Raffles wendde zich half om en maakte een uitnodigend gebaar, waarop Charles Brand onmiddellijk uit de schaduw naar voren trad.

— Mag ik u even voorstellen aan

mijn vriend en helper, wiens naam ik u natuurlijk niet kan mededelen maar die wij gemakshalve Mr. Wasson zullen noemen. Mr. Wasson dan is eveneens in het bezit van een revolver, waarmede hij vaardig kan omgaan. Het ligt niet in onze bedoeling daarvan gebruik te maken, tenzij gij ons daartoe zoudt nopen, maar dat zult gij niet doen daarvan ben ik zeker als u mij tot het einde toe hebt aanhoord. Dus om te beginnen ging Raffles voort, zij geconstateerd, dat lord Gordon onschuldig is.

— Ik ben oprecht verheugd dat te vernemen, zei Sullivan, en ik hoop even oprecht dat gij deze bewering met bewijzen kunt staven.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles uit. Gij gelooft dus ook niet, dat John Gordon de moordenaar is?

— Geen ogenblik, luidde 't antwoord. Ofschoon ik het niet kon bewijzen, was ik er zo goed als zeker van dat mijn Chef hoofdinspecteur Baxter zich vergiste.

Raffles begon te lachen.

— Dit is zeer mild uitgedrukt, mijnheer Sullivan. Misschien wilt u het wel uit mijn mond aanvaarden, dat hoofdinspecteur Phileas Baxter waarschijnlijk enige keren op zijn achterhoofd is gevallen en uit die accidenten iets overgehouden heeft, dat bedriegelijkt op een vertroebeling van de geest. Om het in minder diplomatieke taal uit te drukken: Baxter is de grootste stommeling, die er ooit op twee benen heeft rond gewandeld.

Sullivan wist niet goed hoe hij kijken moest. Hij was het in zijn hart volkomen met Raffles eens, maar kon dit toch moedlijk openlijk toegeven. Hij deed er dus verder het zwijgen toe.

— Maar dit terzijde. We gaan door. Om deze kwestie op te lossen moet ik iets doen in uw tegenwoordigheid, dat tegen alle politionele opvattingen indruist.



Hij haalde zijn bos lopers te voorschijn en liet ze zacht voor de ogen van de inspecteur heen en weer schommelen.

— Ik heb in dit huis ingebroken en nu ga ik nog een stap verder en ga dit bureau openbreken.

Nog voor Sullivan iets had kunnen zeggen, was Raffles aan het werk gegaan en deed dit met zulk een verrassende vlugheid en bekwaamheid, dat Sullivan die meende, dat hij toch de knepen van het vak wel kende met stomheid geslagen was en ondanks zich zelf, geen oog van het schouwspel kon afhouden.

Binnen vijf minuten was het bureau geopend.

Vrij spoedig had hij gevonden wat hij zocht, een pakje brieven van lichtgrijs en hemelsblauw briefpapier, met een rose lintje bijeengebonden waartussen enige takjes lavendel waren gestoken.

Raffles trok een der briefjes uit het pak en wierp er een vluchtige blik in.

Toen stak hij het er weer in en bromde met een genoeglijk lachje:

— Precies dat is wat ik zocht.

Hij trad op Sullivan toe en zei:

— Luister eens, mijn waarde inspecteur: Gij zult, eenmaal teruggekeerd in Scotland Yard, een zonderling verhaal kunnen doen, dat men misschien niet dadelijk zal geloven. Om u de nodige bewijzen te verschaffen geef ik u hier ten eerste dit kleine hoekje, afgescheurd van een brief, die een zekere dame die wij hier thans niet nader willen noemen aan Mr. Rupert Sandhurst heeft gezonden. Ik heb deze snipper gisteren gevonden ter plaatse waar de moord gepleegd is. Ten tweede stel ik u hier een pakje minnebrieven ter hand, die alle door de bewuste dame aan de verslagene zijn gericht. Gij begint reeds licht te zien?

— Dat geloof ik wel zei Sullivan ondanks zich zelf vervuld met bewondering voor het doorzicht van zijn vijand.

— Dan heb ik hier in een leeg luffersdoosje, een minder smakelijk voorwerp: het restantje tabak uit een pijp dat ik eveneens ter plaatse van de misdaad gevonden heb. Ik schenk u dit al-

les omdat ik heel graag afstand doe van de eer, klaarheid in deze zaak te hebben gebracht. Wat echter deze minnebrieven betreft mijnheer Sullivan, ik reken er stellig op dat gij die onder het strengste vertrouwen onmiddellijk aan de advokaat van de beschuldigde lord Gordon zult ter hand stellen. Gij weet wel waarom. Beloofst gij mij dat?

Sullivan dacht even na en zei toen:

— Als het slechts even mogelijk is beloof ik het u. Maar wij leven wel in een vreemde wereld, waarin inspecteur Sullivan iets belooft aan John Raffles de Grote Onbekende.

— O ik ben nog niet aan het einde van mijn weldaden, ging Raffles met zachte ironie voort. Zoudt gij niet gaarne de ware moordenaar arresteren?

— Dat spreekt vanzelf riep Sullivan hartstochtelijk uit.

— Nu, niets zal u gemakkelijker vallen; zij bevinden zich hier in huis antwoordde Raffles.

Sullivan had moeite een kreet van verbazing te smoren.

— Weet gij dat zeker? vroeg hij. Wie zijn het dan?

— Twee of drie bedienden van de heer Rupert Sandhurst.

— Hij had er maar twee.

— Welnu dan zijn die twee de schuldigen.

Sullivan balde de vuisten en bromde in zich zelf:

— Jammer, dat ik geen assistentie heb medegenomen.

Toen richtte hij zich weer tot Raffles met de vraag:

— Maar hebt gij bewijzen?

— O ja, voldoende. Als ik mij niet vergis zijn het slachtoffer al zijn ringen, zijn horloge, zijn gouden sigarettenkoker en het geld dat hij nog in zijn bezit had afgenomen. Welnu, als men die op de kamer van de bedienden vindt zal dat wel voldoende bewijs zijn. Er is nog meer; zoëven waren wij, mijn vriend Wasson en ik in een ander vertrek, waar een groot wapenrek hangt en dat wapenrek mankeert een strijdbijl of een strijdhamer.

— Daarvan moet ik mij aanstonds gaan overtuigen, riep Sullivan uit die



geheel en al vol beroepsijver was geworden en volkomen de toestand was vergeten, waarin hij zich onvoorzien geplaatst zag door de man die hij sedert jaren achtervolgde.

— Goed; ik ga met u mee, maar laten wij voortmaken; misschien denken die twee moordenaars er wel over om te vluchten, zei Raffles.

De drie mannen traden op de deur toe, waardoor Brand was binnengekomen en schreden zonder gerucht te maken door de rookkamer.

Plots maakte Raffles een bevelend gebaar want zijn scherp oor had in de gang enig gerucht gehoord.

— Terug, fluisterde hij bevelend. Wij moeten hen overvallen, anders ontkomen zij door de straatdeur. Ik hoor hen hierheen komen.

— Wat zullen wij doen? vroeg Sullivan, nerveus.

— Verschuil u ieder achter een raamgordijn en kom niet te voorschijn voor ik fluit, beval Raffles. Hier hebt u een revolver. Die zult gij misschien met succes aanstonds kunnen gebruiken. En verdwijn nu, daar komen zij al aan.

Een paar minuten verstreken.

Toen ging de deur zeer langzaam open, en twee mannen slopen het vertrek binnen.

Plotseling klonk een snerpend gefluit, en tegelijkertijd draaide Raffles 't electrisch licht op de schrijftafel op.

Voor de twee indringers van schrik bekomen waren voelde een hunner reeds de stalen boeien om zijn polsen.

De tweede wilde weerstand bieden, maar werd spoedig door Brand en Sullivan overmeesterd.

Er werd licht gemaakt en de opgewonden inspecteur van politie belkeek zijn beide gevangenen eens goed.

— Het is, zoals ik dacht, mompelde hij tevreden. Het zijn de twee bedienden van Mr. Rupert Sandhurst.

Met behulp van Raffles en Brand werden de twee kerels stevig met touwen gekneveld.

Toen dit geschied was liet Raffles langzaam zijn zaklantaarn in de zak glijden en maakte een hoffelijke buiging voor de inspecteur.

— Onze taak is afgelopen, mijnheer Sullivan, zei hij vriendelijk. Ik heb de eer u te groeten en... tot ziens.

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

## Gas en Revolvers



Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

**15** BUITENGEWOON SPANNENDE  
WILD-WEST BOEKEN  
VAN fl 73.<sup>50</sup> VOOR fl 44.<sup>25</sup>  
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer  
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN  
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherschuiter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

**BON** Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).  
NAAM : .....  
ADRES : ..... L.L.



Amsterdam  
Leidsegr. 108  
Tel. 31791  
Postr. 60092  
Gem. Giro  
N 2266